EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 31.8.2010
KOM(2010) 455 slutlig

2010/0238 (NLE)

Förslag till

RÅDETS FÖRORDNING

om införande av en slutgiltig utjämningstull och om slutgiltigt uttag av den provisoriska tull som införts på import av visst slags polyetentereftalat med ursprung i Iran, Pakistan och Förenade Arabemiraten

MOTIVERING

1. BAKGRUND

- **Motiv och syfte**

Detta förslag gäller tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 597/2009 av den 11 juni 2009 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (nedan kallad *grundförordningen*) i förfarandet rörande import av visst slags polyetentereftalat med ursprung i Iran, Pakistan och Förenade Arabemiraten.

- **Allmän bakgrund**

Förslaget läggs fram som ett led i tillämpningen av grundförordningen och grundar sig på en undersökning som genomförts i enlighet med grundförordningens materiella och formella krav.

Gällande bestämmelser

Unionslagstiftning saknas.

- **Förenlighet med Europeiska unionens politik och mål på andra områden**

Ej tillämpligt.

2. SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSANALYS

- **Samråd med berörda parter**

De parter som berörs av förfarandet gavs i enlighet med bestämmelserna i grundförordningen möjlighet att försvara sina intressen under undersökningen.

- **Extern experthjälp**

Någon extern experthjälp har inte behövts.

- **Konsekvensanalys**

Förslaget är ett resultat av tillämpningen av grundförordningen.

Grundförordningen innehåller inga bestämmelser om en allmän konsekvensanalys, men den innehåller en uttömmande förteckning över villkor som måste bedömas.

3. RÄTTSLIGA ASPEKTER

- **Sammanfattning av den föreslagna åtgärden**

Den 3 september 2009 meddelade kommissionen genom ett tillkännagivande (nedan kallat *tillkännagivandet om inledande*) i *Europeiska unionens officiella tidning* att ett antisubventionsförfarande skulle inledas beträffande import till unionen av visst slags polyetentereftalat med ursprung i Iran, Pakistan och Förenade Arabemiraten.

Antisubventionsförfarandet inleddes som en följd av ett klagomål ingivet den 20 juli 2009 av Polyethylene Terephthalate Committee of Plastics Europe (nedan kallat *klaganden*), som företräder tillverkare vilka svarar för en betydande del av unionens totala produktion av visst slags polyetentereftalat. Klagomålet innehöll bevis för subventionering och för väsentlig skada som en följd av detta.

Den 1 juni 2010 införde kommissionen genom förordning (EU) nr 473/2010 en provisorisk utjämningstull på import till unionen av visst slags polyetentereftalat med ursprung i Iran, Pakistan och Förenade Arabemiraten på mellan 5,1 % och 17 %.

Bifogade förslag från kommissionen till rådets förordning om införande av en slutgiltig utjämningstull på mellan 5,1 % och 16,7 % innehåller de slutgiltiga slutsatserna rörande subventionering, skada, orsakssamband och unionens intresse.

Slutsatserna i ärendet förelades för medlemsstaterna på mötet i antidumpnings- och antisubventionskommittén den 28 juli 2010. Av medlemsstaterna stödde 11 stycken den föreslagna åtgärden, 6 var emot den och 10 avstod från att rösta.

Det föreslås därför att rådet antar bifogade förslag till förordning, som bör offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning* senast den 1 oktober 2010.

- **Rättslig grund**

Rådets förordning (EG) nr 597/2009 av den 11 juni 2009 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (nedan kallad *grundförordningen*).

- **Subsidiaritetsprincipen**

Förslaget avser ett område där unionen är ensam behörig. Subsidiaritetsprincipen är därför inte tillämplig.

- **Proportionalitetsprincipen**

Förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen av följande skäl:

Åtgärdsformen beskrivs i grundförordningen och ger inget utrymme för nationella beslut.

Det är inte tillämpligt att ange på vilket sätt den ekonomiska och administrativa börda som faller på unionen, nationella regeringar, regionala och lokala myndigheter, ekonomiska aktörer och medborgare begränsas till ett minimum och står i proportion till förslagets mål.

- **Val av regleringsform**

Föreslagen regleringsform: förordning.

Övriga regleringsformer skulle vara olämpliga av följande skäl:

Grundförordningen medger inga andra regleringsformer.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte unionens budget**.**

2010/0238 (NLE)

Förslag till

RÅDETS FÖRORDNING

om införande av en slutgiltig utjämningstull och om slutgiltigt uttag av den provisoriska tull som införts på import av visst slags polyetentereftalat med ursprung i Iran, Pakistan och Förenade Arabemiraten

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 597/2009 av den 11 juni 2009 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (nedan kallad *grundförordningen*)[1], särskilt artikel 15,

med beaktande av det förslag som Europeiska kommissionen lagt fram efter samråd med rådgivande kommittén, och

av följande skäl:

1. FÖRFARANDE

1.1. Preliminära åtgärder

(1) Kommissionen införde genom förordning (EU) nr 473/2010[2] (nedan kallad *förordningen om provisorisk tull*) en provisorisk utjämningstull på import av visst slags polyetentereftalat med ursprung i Iran, Pakistan och Förenade Arabemiraten (nedan kallade *de berörda länderna*).

(2) Förfarandet inleddes till följd av ett klagomål som ingavs den 20 juli 2009 av Polyethylene Terephthalat Committee of Plastics Europe (nedan kallad *klaganden*), som företräder tillverkare vilka svarar för huvuddelen, i detta fall över 50 %, av unionens totala produktion av visst slags polyetentereftalat (nedan kallat *PET*).

(3) Som anges i skäl 15 i förordningen om provisorisk tull omfattade undersökningen av subventionering och skada perioden 1 juli 2008–30 juni 2009 (nedan kallad *undersökningsperioden*). Undersökningen av tendenser av betydelse för bedömningen av skada omfattade perioden 1 januari 2006–undersökningsperiodens slut (nedan kallad *skadeundersökningsperioden*).

---

[1] EUT L 188, 18.7.2009, s. 93.
[2] EUT L 134, 1.6.2010, s. 25.

(4) I det parallella antidumpningsförfarandet införde kommissionen genom förordning (EU) nr 472/2010[3] en preliminär antidumpningstull på import av visst slags polyetentereftalat med ursprung i Iran och Förenade Arabemiraten.

1.2. Efterföljande förfarande

(5) Efter det att de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för beslutet att införa provisoriska utjämningsåtgärder hade meddelats (nedan kallat *det preliminära meddelandet av uppgifter*), lämnade flera berörda parter skriftliga synpunkter på de preliminära undersökningsresultaten. De parter som så önskade fick även möjlighet att bli hörda.

(6) Kommissionen fortsatte att inhämta och kontrollera alla uppgifter den bedömde som nödvändiga för de slutgiltiga slutsatserna. De berörda parternas muntliga och skriftliga synpunkter efter det preliminära meddelandet av uppgifter beaktades och de preliminära undersökningsresultaten ändrades där så var lämpligt i enlighet med dessa.

(7) Alla parter underrättades om de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för rekommendationen att införa en slutgiltig utjämningstull på import av visst slags polyetentereftalat med ursprung i Iran, Pakistan och Förenade Arabemiraten och att slutgiltigt ta ut de belopp för vilka säkerhet ställts i form av den provisoriska tullen (nedan kallat *det slutliga meddelandet av uppgifter*). De beviljades även en tidsfrist inom vilken synpunkter kunde lämnas efter detta meddelande av uppgifter.

(8) De berörda parternas muntliga och skriftliga synpunkter beaktades och undersökningsresultaten ändrades där så var lämpligt i enlighet med dessa.

1.3. Parter som berörs av förfarandet

(9) Några av de berörda parterna hävdade att urvalet av unionstillverkare inte var representativt och hade satts samman på ett inkonsekvent vis, och att skadeanalysen därför var bristfällig. Det hävdades särskilt att det inte var nödvändigt med ett stickprov, eftersom antalet tillverkare var begränsat. Det hävdades vidare att man genom att ”artificiellt” dela upp koncerner i enskilda juridiska enheter utestängde några av de ledande företagen på marknaden (Artenius, M & G Polimeri) från stickprovet, och att urvalsmetoden var inkonsekvent, eftersom stickprovet också omfattade två koncerner. Det hävdades vidare att stickprovet inte var representativt, eftersom det inte innehöll någon tillverkare som säljer tillräckliga mängder till ett närstående PET-bearbetningsföretag. Det påstods att institutionerna därför inte skulle kunna bedöma unionsindustrins verkliga försörjningskapacitet och inte tog hänsyn till intressekonflikterna inom unionsindustrin. Dessutom gjordes det gällande att representativiteten föll till 28 % av EU:s produktion, eftersom ett företag inte hade lämnat alla nödvändiga uppgifter och därmed inte fick ingå i stickprovet. Samma berörda parter hävdade att stickprovet inte var statistiskt representativt.

(10) När det gäller påståendet om att det inte var nödvändigt att använda ett stickprov eftersom antalet tillverkare var begränsat, bör det påpekas att fjorton unionstillverkare tillhörande åtta koncerner gav sig till känna i samband med stickprovsundersökningen. På grund av det objektivt sett stora antalet samarbetsvilliga unionstillverkare, fjorton

[3] EUT L 134, 1.6.2010, s. 4.

stycken, togs i enlighet med artikel 27.1 i grundförordningen ett stickprov ut på grundval av den största representativa försäljningsvolym som rimligen skulle kunna undersökas inom den tid som stod till förfogande. Stickprovet bestod av fem individuella företag (med sex produktionsställen).

(11) När det gäller det första påståendet rörande stickprovets representativitet, ska det påpekas att institutionerna kan låta enskilda företag som tillhör en koncern ingå i stickprovet, förutsatt att de är representativa och för separata räkenskaper. Om man skulle ha undersökt samtliga fjorton unionstillverkare som tillhör de åtta koncernerna, skulle man inte ha kunnat avsluta undersökningen i rätt tid. Att det i stickprovet ingår två koncerner strider emellertid inte mot den urvalsmetod som använts i detta fall, nämligen den största representativa mängd som sålts till kunder i EU.

(12) Koncernen Indorama hade två olika produktionsanläggningar under undersökningsperioden – en i Nederländerna och en i Förenade kungariket. Att denna koncern togs med i stickprovet överensstämmer med den använda urvalsmetoden, eftersom de berörda anläggningarna utgjorde en enda enhet i juridiskt och räkenskapsmässigt hänseende. I fråga om Equipolymers, som hade två separata enheter vilka tillverkade PET under undersökningsperioden (en i Italien och en i Tyskland), inrapporterade företaget konsoliderade räkenskaper för båda produktionsställena. Eftersom de konsoliderade räkenskaperna kunde kontrolleras vid ett enskilt besök på företagets huvudkontor, beslutades det att man skulle behandla Equipolymers PET-tillverkningsföretag som en enda enhet under detta förfarande. När det gäller påståendet om att Artenius och M & G Polimeri skulle ingå i stickprovet, eftersom de var ledande företag på marknaden, hänvisas det till att ingen av deras individuella enheter tillhörde de företag som säljer de största mängderna till kunder i EU.

(13) När det gäller påståendet om att stickprovet inte var representativt eftersom det inte omfattade en tillverkare som huvudsakligen tillverkar för sin egen räkning, bör det för det första noteras att försörjningskapaciteten kan undersökas som ett led i analysen av unionens intresse om så krävs, och för detta ändamål kan den företagsinterna förbrukningen dras av från produktionsvolymen. Det är därför inte nödvändigt att ha med en sådan tillverkare i stickprovet för att kunna undersöka vissa skadefaktorer. För det andra kan eventuella motstridiga intressen som beror på att ett företag med dubbel ställning som både tillverknings- och bearbetningsföretag i EU, också bedömas som ett led i analysen av unionens intresse. Ett företags ställning som tillverknings- och bearbetningsföretag i EU är inte relevant för unionsindustrins resultat i de fall när riktmärket är försäljning till oberoende kunder i EU. Invändningen avvisas därför.

(14) När det gäller påståendet om stickprovets allmänna representativitet, bör det påpekas att inskränkningen av stickprovet till fyra företag reducerade representativiteten från 65 % till 47 % av alla samarbetsvilliga tillverkares försäljning. Samma fyra företag stod för 52 % av unionens produktion. Detta betraktas som ett representativt stickprov av unionstillverkare i fråga om försäljning till oberoende kunder i EU.

(15) När det gäller påståendet om att stickprovet inte var statistiskt representativt, ska det påpekas att det klart framgår av artikel 27.1 i grundförordningen att det är tillåtet att i stället för ”statistiskt representativa” stickprov begränsa sin undersökning till den största representativa produktionsvolym som rimligen kan undersökas med beaktande av den tid som står till förfogande.

(16) I avsaknad av andra synpunkter rörande stickprovet bekräftas härmed undersökningsresultaten i skälen 5–14 i förordningen om provisorisk tull.

2. BERÖRD PRODUKT OCH LIKADAN PRODUKT

(17) Det erinras om att den berörda produkten i skäl 16 i förordningen om provisorisk tull definierades som polyetentereftalat med en viskositetskvot på minst 78 ml/g, enligt ISO-standard 1628-5, som har sitt ursprung i de berörda länderna och för närvarande klassificeras enligt KN-nummer 3907 60 20.

(18) I skäl 18 i förordningen om provisorisk tull anfördes det dessutom att undersökningen hade visat att PET som tillverkas och säljs i unionen av unionsindustrin och PET som tillverkas och säljs på hemmarknaderna i de berörda länderna och exporteras till unionen, var likadana produkter.

(19) Eftersom den undersökta produkten ansågs vara en homogen produkt, delades den inte upp i olika produkttyper för beräkningen av skademarginalerna.

(20) En exporterande tillverkare hävdade att PET borde delas upp i olika produkttyper beroende på sina olika viskositetskvoter, eftersom kvoten är avgörande för bestämmelsen av de olika användningarna för den tillverkade PET-typen. Detta krav befanns godtagbart, och metoden för beräkning av skademarginaler anpassades i överensstämmelse med detta.

3. SUBVENTIONER

3.1. IRAN

3.1.1. Inledning

(21) Den iranska regeringen och den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren lämnade synpunkter på följande stödsystem som är föremål för utjämning i förordningen om provisorisk tull:

I. Åtgärder kopplade till särskilda ekonomiska zoner – den petrokemiska särskilda ekonomiska zonen.

II. Finansiering från det statliga petrokemiska företaget till den exporterande tillverkaren av PET.

3.1.2. De enskilda systemen

I. ***Åtgärder kopplade till särskilda ekonomiska zoner – den petrokemiska särskilda ekonomiska zonen***

(22) Den iranska regeringen hävdade att tullfri import till frihandelsområden av råvaror och kapitalvaror kan bli föremål för utjämning. Frihandelsområden och särskilda ekonomiska områden är per definition tullfria områden för import och export och förenliga med WTO-reglerna. Vidare påstod den iranska regeringen och den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren att importen av tullfria kapitalvaror inte är rättsligt beroende av exportresultat, eftersom befrielsen också gäller för företag som är etablerade på andra ställen på det iranska territoriet.

(23) När det gäller de särskilda ekonomiska områdenas överensstämmelse med WTO-reglerna, ska det påpekas att det generella påstående som lagts fram inte påverkar det fastställda faktumet att de berörda subventionerna är utjämningsbara, eftersom det inte tillhandahållits någon fördjupad analys som motsäger analysen i förordningen om provisorisk tull. När det gäller den tullfria importen av kapitalvaror till Iran, framgår det av uppgifter från tidpunkten för framläggandet av synpunkter på det preliminära meddelandet av uppgifter att denna möjlighet endast gäller för företag som moderniserar sin infrastruktur, dvs. att det inte rör sig om en allmän bestämmelse som automatiskt ska tillämpas på alla parter. Dessa invändningar måste därför avvisas.

(24) Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren hävdade att kommissionen inte efterlevde principen om icke-diskriminering, eftersom liknande regler och stödsystem också gäller i andra länder. Företaget hävdade också att kommissionen inte hade lämnat korrekt information om syftet med kontrollbesöket och om de uppgifter som skulle lämnas före besöket.

(25) När det gäller det allmänna påståendet om bristande efterlevnad av principen om icke-diskriminering, bör det påpekas att kommissionen inledde denna antisubventionsundersökning mot de tre länder som nämns i klagomålet i enlighet med artikel 10 i grundförordningen. Kommissionens rekommendation kan därför endast grundas på resultaten av denna undersökning. I fråga om påståendet om bristande förhandsinformation om de förhållanden som skulle undersökas, ska det påpekas att kommissionen i god tid före kontrollbesöket underrättade den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren om att den under kontrollbesöket skulle inhämta uppgifter om förhållandet mellan den exporterande tillverkaren och företagets aktieägare. Dessa invändningar måste därför avvisas.

(26) Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren uppmärksammade institutionerna på två räknefel, dels i beräkningen av tullbefrielsen på importen av en av råvarorna som används i tillverkningsprocessen, dels när det gäller det totala importvärdet av de tullbefriade kapitalvarorna. Felen har rättats till i det här dokumentet. Den reviderade subventionssatsen är 0,14 % för tullfri import av insatsvaror och 0,72 % för tullfri import av kapitalvaror. Den reviderade totala subventionssatsen för detta stödsystem är 0,86 %.

(27) Mot bakgrund av ovanstående och eftersom det inte framlagts några andra relevanta synpunkter, bekräftas härmed undersökningsresultaten rörande detta stödsystem (se skälen 20–44 i förordningen om provisorisk tull, ändrade genom skäl 26 i denna förordning).

II. ***Finansiering från det statliga petrokemiska företaget till den exporterande PET-tillverkaren***

(28) Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren (Shahid Tondguyan Petrochemical Co. – STPC) hävdade att dess största aktieägare, National Petrochemical Company (NPC), inte är ett offentligt organ, och att den iranska regeringen varken har ålagt NPC att göra utbetalningar till STPC eller lämnat instruktioner om att detta skulle göras. Det framfördes dessutom att NPC:s finansiering av STPC måste betraktas som återbetalningspliktig och därmed inte som en subvention.

(29) I fråga om dessa påståenden bör det påpekas att följande faktorer är relevanta för värderingen av om en enhet ska betraktas som ett offentligt organ i samband med antisubventionsundersökningar: 1) om enheten är statsägd, 2) om regeringen har företrädare i enhetens styrelse, 3) om regeringen utövar kontroll över enhetens verksamhet och om enheten bedriver verksamhet i linje med offentliga politiska åtgärder eller intressen, och 4) om enheten inrättats genom lag. Alla dessa förhållanden har analyserats, såsom framgår av skäl 52 i förordningen om provisorisk tull. NPC behöver i sin egenskap av offentligt organ inte åläggas eller delegeras uppgifter; dessa begrepp är relaterade till privata enheter. Faktum är att det har slagits fast i undersökningen att NPC:s roll är att utveckla och driva landets petrokemiska sektor, och att den iranska regeringen har tilldelat företaget den ytterligare uppgiften att såsom statlig administrativ myndighet förvalta den petrokemiska särskilda ekonomiska zonen. Alla invändningar som ställer NPC:s roll som offentligt organ i tvivelsmål måste därför avvisas.

(30) När det gäller påståendet om att finansieringen av STPC är återbetalningspliktig, är det relevant att påpeka att det i samband med undersökningen slogs fast att återbetalningen av de berörda medlen endast är ett hypotetiskt påstående, eftersom det inte på något stadium i förfarandet har bevisats att en sådan återbetalning har ägt rum. Som förklarades i skäl 51 i förordningen om provisorisk tull, bekräftar det faktum att icke återbetalningspliktigt stöd har ackumulerats sedan åtminstone 2004 att detta är en återkommande subvention, vars syfte är att den enda samarbetsvilliga iranska exporterande tillverkaren ska kunna fortsätta med sin verksamhet. Av ovanstående skäl måste den berörda invändningen avvisas.

(31) Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren hävdade också att bidragsbeloppet var övervärderat. Som stöd för detta hävdades det att man enligt normal affärspraxis i Iran inte lägger till räntor mellan ett moderbolag (i detta fall NPC) och dess dotterbolag (i detta fall STPC). Det hävdades dessutom att de belopp för NPC:s totala finansiering och STPC:s totala omsättning som användes vid beräkningen av subventionssatsen var felaktiga, eftersom omsättningstalet var undervärderat och ett annat belopp skulle ha använts, medan den totala finansieringen var övervärderad, eftersom vissa belopp inte skulle räknas med i de medel som NPC hade överfört till STPC.

(32) Dessa invändningar måste avvisas. När det gäller det första påståendet rörande ränteberäkningen, ska det påpekas att den insamlade bevisningen inte underbygger företagets påstående om att det är normal affärspraxis i Iran att inte lägga till räntor mellan ett moderbolag och dess dotterbolag i samband med finansieringstransaktioner. Sådan praxis strider dessutom klart mot privata investerares sedvanliga ekonomiska praxis.

(33) I fråga om det senare påståendet bör det noteras att bidragsbeloppet har beräknats på grundval av de finansierings- och omsättningstal som den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren uppgett och som verifierades under kontrollbesöket.

(34) När det gäller den påstådda nya totala omsättningen, vill kommissionen påpeka att det tal som uppgivits när synpunkterna lämnades på förordningen om provisorisk tull inte har underbyggts med någon verifierbar bevisning och inte stämmer överens med vad företaget angav före och under kontrollbesöket.

(35) I fråga om det totala finansieringstalet gjorde den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren gällande att vissa belopp inte skulle betraktas som en del av NPC:s finansiering av STPC. De framlagda uppgifterna bekräftade dock inte detta påstående, eftersom de inte innehöll några bevis för att de berörda beloppen inte var relaterade till NPC:s finansiering av STPC. Faktum är att en del av förklaringarna på nytt bekräftade att NPC uppträdde som ett offentligt organ och fullgjorde åtaganden bestående i att finansiera den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren utan att utkräva några räntor, som ett annat offentligt organ borde ha fullgjort. Eftersom det inte har framlagts någon verifierbar bevisning, kan det inte beviljas något avdrag på det totala finansieringsbeloppet.

(36) Den iranska regeringen hävdade att enligt artikel 14 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningstullar (SCM-avtalet) ska statligt tillskott av egenkapital och statslån inte anses innebära en förmån, varför NPC:s finansiering av SPTC inte bör betraktas som subventioner. Detta påstående måste avvisas, eftersom det i samma artikel 14 anges att statligt tillskott av egenkapital inte anses innebära en förmån, om inte investeringsbeslutet kan betraktas som icke överensstämmande med sedvanlig investeringspraxis för privata investerare på den berörda medlemmens territorium. Detta förfarande överensstämmer verkligen inte med normal investeringspraxis för privata investerare, eftersom ingen kommersiell organisation i något medlemsland skulle fortsätta att skjuta till sådan icke återbetalningspliktig finansiering. Hur som helst bör det påpekas att Iran inte är medlem av WTO.

(37) Mot bakgrund av ovanstående och i avsaknad av andra relevanta synpunkter, bekräftas härmed undersökningsresultaten rörande detta stödsystem (se skälen 45–57 i förordningen om provisorisk tull).

3.1.3. Storleken på de utjämningsbara subventionerna

(38) I överensstämmelse med grundförordningen och med hänsyn till skälen 21–37 är det slutliga utjämningsbara bidragsbeloppet för den enda samarbetsvilliga exporterande tillverkaren i Iran, uttryckt i värde, 51,88 %.

3.2. Pakistan

3.2.1. Inledning

(39) Den pakistanska regeringen och den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren lämnade synpunkter på följande stödsystem, som är föremål för utjämning i förordningen om provisorisk tull:

I. System med tullnederlag.

II. Import av anläggningar, maskiner och utrustning till tullnederlag.

III. Tullskydd på inköp av renad tereftalsyra (PTA) på hemmamarknaden.

IV. Slutskattesystem.

V. System för långsiktig exportfinansiering med fast ränta.

VI. System för exportfinansiering från Pakistans centralbank.

VII. Finansiering enligt Pakistans centralbanks utlandshandelscirkulär nr 25.

(40) Den pakistanska regeringen gjorde inledningsvis gällande att kommissionen inte hade förstått eller ignorerat dess tidigare redogörelser för subventionssystemen. Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren hävdade inledningsvis att det i den pakistanska regeringens tidigare redogörelser hade tillhandahållits en motiverad juridisk analys som visade att stödsystemen inte skulle betraktas som ”förbjudna" subventioner. Det hävdades också att kommissionen i förordningen om provisorisk tull hade grundat sina slutsatser inte endast på en felaktig bedömning av de faktiska förhållandena, utan också på en felaktig juridisk analys. Det påstods vidare att den juridiska analys som den pakistanska regeringen hade lagt fram var den korrekta.

(41) När det gäller de redogörelser som lades fram före förordningen om provisorisk tull, ska det påpekas att kommissionen har tagit full hänsyn till dem i samband med undersökningen, eftersom de tillsammans med parternas relevanta svar på frågeformuläret och uppgifter som lämnats senare, utgjorde en del av de uppgifter som låg till grund för det preliminära beslutet.

(42) Det bör dessutom påpekas att kommissionen noggrant redogjorde för de rättsliga bestämmelser som gäller för de berörda stödsystemen och för deras genomförande i praktiken. Det har inte lämnats några bevis för att dessa rättsliga bestämmelser inte var korrekta. Kommissionens juridiska analys grundades på de relevanta bestämmelserna i grundförordningen och stöddes av den juridiska analys som unionen har använt i många år i samband med antisubventionsundersökningar, t.ex. för att undersöka tullrestitutionssystem, exportkreditsystem och system med befrielse från inkomstskatt[4]. Att en part förklarar sig oenig med den framlagda juridiska analysen innebär inte att analysen är felaktig, särskilt när det inte har lagts fram någon bevisning som kan underbygga denna ståndpunkt. Detta framgår ännu tydligare om man beaktar att den pakistanska regeringen i samband med sina synpunkter på förordningen om provisorisk tull sade sig vara beredd att i den mån det var möjligt ändra ett antal stödsystem. Av ovanstående skäl måste invändningarna i skäl 40 avvisas.

3.2.2. **De enskilda systemen**

I. ***System med tullnederlag***

(43) Den pakistanska regeringen och den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren upprepade att systemet med tullnederlag enligt dem förvaltades korrekt tack vare ett effektivt genomförande- och övervakningssystem som dels registrerade förbrukning och avdrag, dels kontrollerade såväl tullfria råvaror som företagets faktiska förbrukning genom dess register över total produktion. Det hävdades också att relationstalet mellan mängden insatsvaror och mängden färdiga produkter grundades på den faktiska förbrukningen i det företag som använde sig av stödsystemet, och att registret över insatsvaror verifierades. Enligt dessa påståenden fastställdes detta relationstal med hjälp av ett kontrollerat riktmärkningssystem som regelbundet uppdaterades på grundval av företagets faktiska förbrukning. Vid ändringar i kvoten fördes en för stor eftergift under den föregående perioden tillbaka till registret över lagertillgång, så att den faktiska lagerhållningen uppdaterades. Det var på grundval av

[4] Se t.ex. rådets förordning (EG) nr 713/2005 (EUT L 121, 13.5.2005, s. 1) och rådets förordning (EG) nr 1176/2008 (EUT L 319, 29.11.2008, s. 1).

denna faktiska lagerhållning som ett företag som använde stödsystemet skulle bevisa sin export av färdiga varor. Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren sände vidare in två brev där den underrättade tullmyndigheterna om vilka råvaror som hade förvarats i tullnederlaget och som visade att företaget hade rätt att använda dessa överskjutande råvaror för framställning av varor i syfte att senare exportera.

(44) När det gäller detta stödsystem bör det påpekas (se skäl 70 i förordningen om provisorisk tull) att det relevanta registret över mottagna, framställda och exporterade råvaror inte fördes på grundval av den faktiska förbrukningen. Endast den teoretiska förbrukningen registrerades, i enlighet med ett analyscertifikat, med relationstalet mellan mängden insatsvaror och mängden färdiga produkter för alla råvaror för tillverkning av 1 000 kg av den färdiga produkten. Dessa relationstal fastställs av myndigheterna och ses över regelbundet på grundval av uppgifter från den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren, men det finns inga tydliga regler och inga bevis som visar hur dessa översyner genomförs. Myndigheterna har inte heller som en följd av ändringarna i analyscertifikatet, som visade på för stora eftergifter, vidtagit några åtgärder för att kontrollera den föregående totala faktiska förbrukningen och begära in betalningar som gjorts för de föregående åren. Det har med andra ord inte utförts någon kontroll av eventuella för stora tulleftergifter som efterskänkts. Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren påstod att de överskjutande råvaror som redovisades för den föregående perioden hade förts tillbaka till registret över lagertillgång, så att den faktiska lagerhållningen hade uppdaterats. Det är värt att notera att denna praxis förutsätter att den exporterande tillverkaren på eget initiativ underrättar den berörda myndigheten om den för stora eftergift som ackumulerats under föregående period. Ännu mer anmärkningsvärt är att denna praxis över huvud taget inte nämns i lagbestämmelserna om stödsystemet. Allt detta bekräftar att det inte finns något effektivt genomförande- och övervakningssystem för detta stödsystem. Alla invändningar relaterade till denna fråga bör därför avvisas.

(45) Båda de berörda parterna hävdade att tullsatsen enligt det normala importsystemet låg på noll under undersökningsperioden, och att inga statliga intäkter därför har uteblivit vid import av renad tereftalsyra (nedan kallad *PTA*) genom systemet med tullnederlag.

(46) Denna invändning måste avvisas. Det framgår klart av de uppgifter som parterna har lämnat att den normala tullsatsen för import av PTA är 7,5 %. Genom undantag och på vissa villkor kan parterna utnyttja en nolltullsats. Det faktum att den pakistanska regeringen har inrättat systemen tullnederlag och tullskydd på inköp av PTA är på intet sätt entydigt med att tullsatsen för all import av PTA är lika med noll. Faktiskt bekräftar det faktum att de nämnda stödsystemen existerar att staten har avstått från inkomster och att det är därför som det har införts särskilda undantagssystem med specifika regler och bestämmelser om vilka användare som får utnyttja dem.

(47) Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren hävdade vidare att artikel 349 i kapitel XV i den pakistanska tullagstiftningen från 2001 inte hade överträtts. Företaget förklarade att tullnederlaget omfattar hela fabriken, och att tullagret därför uppfyller de berörda bestämmelserna, som säger att lagret ska vara placerat i ett oberoende område med egen in- eller utgång från ett offentligt område och utan någon annan in- eller utgång, samt att produktionsområdet och de särskilda lagren för färdiga varor, liksom kasserat material och avfall på området, ska vara tydligt utmärkta.

(48) I fråga om ovannämnda synpunkter måste det upprepas att kontrollbesöket visade att endast de tullfritt importerade råvarorna var åtskilda från de lokalt inköpta råvarorna. Lagerlokalerna, det vill säga tullagret och tullnederlaget, var inte placerade i ett oberoende område med egen in- eller utgång från ett offentligt område och utan någon annan in- eller utgång, såsom föreskrivs i ovannämnda artikel 349. Partens påstående om att hela fabriken omfattas av systemet med tullnederlag grundas dessutom inte på någon verifierbar bevisning (t.ex. ett uttryckligt tillstånd som visar hur stort område tullnederlaget upptar), bortsett från en analys av ordalydelsen av artikel 349. De berörda invändningarna måste därför avvisas.

(49) Den pakistanska regeringen har ganska nyligen genomfört administrativa ändringar av detta stödsystem. Den har infört en mer utförlig definition av tullnederlag i lagstiftningen och vidtagit åtgärder för att stärka den berörda myndighetens kontroll över stödsystemet.

(50) När det gäller den kontroll som myndigheten utövar över systemet med tullnederlag, avhjälper de införda ändringarna inte systemets allvarligaste brister, som uppdagades under den aktuella undersökningen, nämligen i) den bristande registreringen av den faktiska förbrukningen av importerade råvaror och ii) det faktum att det inte finns något kontrollsystem som fokuserar på de faktiska resultaten snarare än på historiska standarder. Eftersom genomförandet av ändringar i detta stödsystem ska verifieras på lämpligt vis (de uppdagade problemen rör också förvaltningen av stödsystemet), måste det dessutom gå en viss tid innan man kan bilda sig en välgrundad uppfattning om vilka ändringar av systemet som gjorts, hur myndigheterna har genomfört dessa och om huruvida de har säkerställt att kontrollsystemet förvaltas på ett korrekt sätt.

(51) Den pakistanska regeringen sade sig också vara beredd att göra ett åtagande gentemot kommissionen rörande det konkreta genomförandet av de bestämmelser som ska tillämpas på systemet med tullnederlag. Det föreslogs att åtagandet skulle ske i form av bevis för att den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren följer de nya bestämmelserna (t.ex. ändringar som rör produktionsområdet, revidering av relationstalet mellan mängden insatsvaror och mängden färdiga produkter, tulleftergift), framläggande av periodiska rapporter och tillåtelse för kommissionen att göra kontrollbesök.

(52) När det gäller ovanstående bör det påpekas att den pakistanska regeringen genom detta förslag om åtagande indirekt bekräftar alla de brister hos stödsystemet som framhävs i förordningen om provisorisk tull. Som konstateras i skäl 50 är det dessutom inte möjligt att acceptera ett åtagande som rör förvaltningen av ett stödsystem på grundval av bevis som kommer att föreligga först någon gång i framtiden. Slutligen är ett sådant åtagande svårt att hantera, eftersom den nödvändiga övervakningen i realiteten skulle innebära att stora delar av undersökningen måste upprepas med jämna mellanrum. I det sammanhanget vill kommissionen framhäva att den pakistanska regeringen och/eller den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren kan begära en interimsöversyn av åtgärderna, om de berörda bestämmelserna i artikel 19 i grundförordningen är uppfyllda.

(53) Mot bakgrund av ovanstående och i avsaknad av andra relevanta synpunkter, bekräftas härmed undersökningsresultaten rörande detta stödsystem (se skälen 60–80 i förordningen om provisorisk tull, ändrade genom skälen 44–52 i denna förordning).

II. ***Import av anläggningar, maskiner och utrustning till tullnederlag***

(54) När det gäller detta stödsystem hävdade båda de berörda parterna att den räntesats som tillämpas vid beräkningen av subventionsmarginalen ska vara den som står till den berörda exportörens förfogande under undersökningsperioden. Parterna hävdade vidare att eftersom anläggningar, maskiner och utrustning används för framställning av PET både för export och för försäljning på hemmamarknaden, bör subventionsmarginalen bestämmas på grundval av den exporterande tillverkarens totala omsättning.

(55) Som svar på detta bör det noteras att den räntesats som tillämpas vid beräkningen är den marknadsränta som gällde i Pakistan under undersökningsperioden, hämtad från den pakistanska centralbankens hemsida. Denna sats är den normala marknadsräntan. När det gäller nämnaren i subventionsberäkningen, ska det påpekas att förutsättningen för att man ska kunna utnyttja stödsystemet är att de importerade maskinerna installeras i tullnederlag, som är ett system för tullfri import av råvaror som uteslutande används för efterföljande export av produktion som omfattas av tullnederlaget. Bidragsbeloppet (täljaren) ska således fördelas över den totala exportomsättningen under undersökningsperioden, eftersom subventionerna är beroende av exportresultaten. Följaktligen måste alla ovanstående invändningar avvisas.

(56) Mot bakgrund av ovanstående och i avsaknad av andra relevanta synpunkter, bekräftas härmed undersökningsresultaten rörande detta stödsystem (se skälen 81–92 i förordningen om provisorisk tull).

III. ***Tullskydd på inköp av PTA på hemmamarknaden***

(57) Den pakistanska regeringen hävdade att priset på lokaltillverkad PTA inte reduceras med 7,5 % i förhållande till det internationella priset, och att återbetalningen inte endast medges för lokaltillverkad PTA utan också för importerad PTA. Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren hävdade att stödsystemet ger möjlighet till återbetalning av tull både på lokalt införskaffad och importerad PTA, och att det därför inte favoriserar inköp av lokaltillverkad PTA. Det hävdades dessutom att lagstiftningen inte begränsar tillgången till detta stödsystem.

(58) Dessa invändningar måste avvisas. Här bör det påpekas att man genom detta stödsystem lämnar ett finansiellt bidrag i form av en direkt överföring av medel som ger mottagarföretaget en klar förmån. En analys av de uppgifter som den pakistanska regeringen lämnat visar tydligt att ett stödberättigat företag kan i) köpa PTA på hemmamarknaden och få en kompensation på 7,5 % av det pris som det har betalt för den lokalt framställda PTA eller ii) importera PTA och få den tull som den har betalt för detta (7,5 %) återbetald. Sistnämnda möjlighet kan dock inte utnyttjas om det stödberättigade företaget använder ett tullrestitutionssystem (t.ex. systemet med tullnederlag) i samband med import av PTA. Det framgår klart av ovanstående att den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren enligt lagstiftningen endast kunde använda detta stödsystem i samband med inköp av PTA på hemmamarknaden, eftersom företaget parallellt använde systemet med tullnederlag för sin importerade PTA. Dessutom kan det klart konstateras att även i fall där ett stödberättigat företag använder sig av båda möjligheterna i stödsystemet (dvs. genom att avstå från möjligheten att använda tullrestitutionssystemet som ingår i tullnederlaget), skulle de

belopp som man kan förvänta sig att få återbetalda vara olika, eftersom satsen i det ena fallet beräknas på grundval av det fulla inhemska fakturabeloppet, medan den i det andra fallet beräknas på grundval av det deklarerade tullvärdet, som inte nödvändigtvis är det fulla fakturerade beloppet. Det har inte tillhandahållits någon verifierbar bevisning som motsäger ovanstående slutsatser. Slutligen, när det gäller påståendet om att tillgången till stödsystemet inte är begränsad, fastslogs i samband med undersökningen att de stödberättigade parterna står uppförda med namn i den relevanta lagstiftningen. Lokaltillverkad PTA är under alla omständigheter är inte pålagd någon tull, och därför är ”återbetalningen” på 7,5 % en direkt överföring av medel, dvs. ett rent bidrag. Det enda sätt på vilket en PET-tillverkare kan erhålla dessa subventioner, dvs. bidraget, är att köpa lokaltillverkad PTA. En ”återbetalning” av tull på PTA som importerats är däremot en befrielse från en betalning som normalt skulle erläggas, inte en direkt överföring av medel. De två situationerna kan därför inte jämföras.

(59) Detta betyder att stödsystemet ger den som köper på hemmamarknaden, dvs. PET-tillverkaren, en klar förmån i form av en direkt överföring av medel och att den är specifik enligt artikel 4.4 b i grundförordningen, eftersom subventionerna förutsätter att inhemska varor används istället för importerade varor, då endast inköp av inhemska varor berättigar till det direkta bidraget. Vidare kan denna subvention anses vara specifik i den mening som avses i artikel 4.4 a i grundförordningen, eftersom lagstiftningen i sig uttryckligen begränsar tillgången till systemet till vissa företag inom polyesterindustrin.

(60) I samband med detta stödsystem sände den pakistanska regeringen, tillsammans med sina synpunkter på förordningen om provisorisk tull, in en regeringsförordning som offentliggjordes den 28 juni 2010, där det föreskrevs att SRO (*Statutory Regulation Order*) nr 1045(I)/2008 skulle upphävas med verkan från den 1 juli 2010. Den pakistanska regeringen förklarade att det därmed säkerställs att PTA-användarna inte längre kan erhålla återbetalningar för PTA, vare sig den köpts på hemmamarknaden eller importerats.

(61) Dessutom framgår det av ett tidningsurklipp om samma ämne, insänt av den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren, att den pakistanska regeringen har beslutat att dra tillbaka lagstiftningen om detta stödsystem för att se till att Pakistan följer de internationella standarderna på området. Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren bekräftade den pakistanska regeringens uppgifter med uppgifter som bekräftar att det från den 1 juli 2010 inte längre är möjligt att erhålla det berörda bidraget i samband med inköp av lokaltillverkad PTA. Här bör det preciseras att det enligt artikel 15 i grundförordningen inte ska införas några åtgärder om subventionerna dras tillbaka eller om det har påvisats att subventionerna inte längre ger de berörda exportörerna någon förmån. Det framgår klart av ovanstående uppgifter att Pakistan i princip godtar att de förhållanden rörande detta stödsystem som framhävdes i förordningen om provisorisk tull måste avskaffas, att den pakistanska regeringen har avskaffat stödsystemet och att den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren därmed inte längre får några förmåner som en följd av stödsystemet. Under dessa omständigheter anses villkoren i artikel 15 i grundförordningen vara uppfyllda, och stödsystemet bör därför inte bli föremål för utjämning.

(62) Mot bakgrund av ovanstående och i avsaknad av andra relevanta synpunkter, bekräftas härmed undersökningsresultaten rörande detta stödsystem (se skälen 93–105 i förordningen om provisorisk tull, ändrade genom skälen 58–61 i denna förordning).

IV. *Slutskattesystem*

(63) Båda de berörda parterna hävdade att detta stödsystem, slutskattesystemet, är ett alternativt skattesystem och att det inte bör vara föremål för utjämning, eftersom Pakistan har nationell suveränitet när det gäller beskattning och fritt får bestämma vilket skattesystem landet ska använda. Det hävdades också att slutskattesystemet inte innebär något ekonomiskt bidrag till något företag och är en allmän skatteregel i Pakistan (en källskatt på 1 % som dras av när intäkter i utländsk valuta uppstår), som fungerar enligt en annan princip och på en annan grundval än det normala skattesystemet där inhemska inkomster beskattas med 35 %. Enligt de berörda parterna är det inte möjligt att avgöra vilket av de två stödsystemen som är mest fördelaktigt, varför slutskattesystemet inte medför att statliga intäkter uteblir eller inte krävs in.

(64) När det gäller dessa påståenden bör det noteras att det inte är Pakistans nationella suveränitet som ifrågasätts, utan de subventioner som påstås komma vissa exporterande tillverkare till del. Det ska dessutom påpekas att vinst på export inte beskattas på samma sätt som vinst på försäljning på hemmarknaden. I den utsträckning detta skattesystem leder till vinster från export som beskattas med en lägre skattesats än inhemsk försäljning, anses det utgöra en subvention i enlighet med artikel 3.1 a ii och 3.2 i grundförordningen, i form av uteblivna statliga intäkter som innebär att det mottagande företaget beviljats en förmån. Dessa subventioner är också specifika, eftersom de är beroende av exportresultat i enlighet med artikel 4.4 a i grundförordningen.

(65) Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren sände vidare in ett antal beräkningar i Excel-format för 2008 och 2009 samt en restskattesedel och en förklaring till omtaxeringen från skattemyndigheterna, av vilka det framgick att företagets självdeklaration för 2008 hade ändrats på ett antal punkter. Den pakistanska regeringen bekräftade den samarbetsvilliga exporterande tillverkarens påstående och hävdade att de insända beräkningarna visar att den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren har betalt mer i skatt genom slutskattesystemet än om företaget hade beskattats enligt det normala skattesystemet.

(66) Dessa invändningar måste avvisas. För det första ingår de insända beräkningarna inte i företagets självdeklaration eller i något annat officiellt dokument från skattemyndigheterna. Det finns därför inte någon verifierbar bevisning för att de ger en korrekt bild av den samarbetsvilliga exporterande tillverkarens skattemässiga förpliktelser.

(67) För det andra bekräftar en analys av de insända officiella skattedokumenten (restskattesedel och förklaring till omtaxeringen) på intet sätt parternas påståenden om skattens storlek enligt de olika skattesystemen.

(68) När det gäller den insända dokumentationen för år 2008 har parterna inte kunnat visa hur de uppgivna beloppen korrekt kan relateras till företagets självdeklaration för 2008 och de två dokument som därefter sändes ut av de berörda skattemyndigheterna. De sistnämnda dokumenten tycks bekräfta att företaget ska betala skatt på sina inhemska inkomster. Det framgår dock inte av de insända uppgifterna om denna skatt (eller något annat belopp) faktiskt har betalts, eller om företaget har överklagat ovannämnda skattesedel. Det framgår inte klart hur de belopp som uppgavs i Excel-beräkningarna

skulle kunna stämma överens vare sig med företagets självdeklaration eller med skattemyndighetens förklaring till restskattesedeln. Även om man godtar att det belopp som anförs i skattesedeln faktiskt har betalts, skulle detta under inga omständigheter ändra slutsatsen att den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren har betalt mindre i skatt än om skattesatsen på 35 % hade tillämpats på exportinkomsterna.

(69) När det gäller den insända dokumentationen rörande 2009, ska det påpekas att parterna inte har bifogat den samarbetsvilliga exporterande tillverkarens självdeklaration för 2009. I stället för den officiella självdeklarationen har en Excel-beräkning sänts in som bevisning. Det säger sig självt att de berörda uppgifterna inte är verifierbara och inte kan underbygga påståendet om hur inkomstskatten har utvecklats efter undersökningsperioden. I det sammanhanget bör det framhävas att den pakistanska regeringen och/eller den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren kan begära en interimsöversyn av åtgärderna, om de relevanta bestämmelserna i artikel 19 i grundförordningen är uppfyllda.

(70) I samband med beräkningen av subventionsbeloppet enligt slutskattesystemet uppdagades dock ett räknefel i den samarbetsvilliga exporterande tillverkarens exportinkomster enligt företagets självdeklaration för 2008. Detta rättades. Den subventionsnivå som under undersökningsperioden fastställdes avseende detta system för den exporterande tillverkaren uppgår till 1,97 % (istället för 1,95 %).

(71) Mot bakgrund av ovanstående och i avsaknad av andra relevanta synpunkter, bekräftas härmed undersökningsresultaten rörande detta stödsystem (se skälen 106–116 i förordningen om provisorisk tull, ändrade genom skäl 70 i denna förordning).

V. ***System för långsiktig exportfinansiering med fast ränta***

(72) Båda de berörda parterna hävdade att den räntesats som tillämpas vid beräkningen av subventionsmarginalen i detta finansieringssystem ska vara den som var tillgänglig vid den tidpunkt då den exporterande tillverkaren förhandlade om finansieringen med fast ränta, nämligen räntan under 2004–2005. Dessutom borde den nämnare som tillämpas vid beräkningen av den provisoriska subventionsmarginalen vara företagets totala omsättning snarare än den totala exportomsättningen, eftersom de produktionsanläggningar som finansieras enligt systemet för långsiktig exportfinansiering med fast ränta används för framställning av varor både för hemmamarknaden och för export.

(73) Dessa invändningar måste avvisas. Först och främst bör det preciseras att den räntesats som användes vid beräkningen är den marknadsränta som gällde under undersökningsperioden i Pakistan, hämtad på den pakistanska centralbankens hemsida. Den finansiering som förhandlades fram 2004/2005 delades upp i delbelopp av den berörda exportören. Vid beräkningen av bidragsbeloppet användes det delkreditbelopp som avdelats för undersökningsperioden, enligt den samarbetsvilliga exporterande tillverkarens uppgifter. När man undersöker vilken förmån en part har fått under en viss undersökningsperiod, jämförs vanligtvis den gällande marknadsräntan under den berörda undersökningsperioden med räntan på det lån som erhållits under undersökningsperioden, vilket var vad som skedde här. I fråga om nämnaren i subventionsberäkningen ska det påminnas om att en förutsättning för att ett företag ska kunna utnyttja stödsystemet är att det direkt eller indirekt exporterar minst 50 % av sin årliga produktion. Bidragsbeloppet (täljaren) ska således fördelas över

exportomsättningen av den berörda produkten under undersökningsperioden, eftersom subventionerna är beroende av exportresultaten.

(74) Mot bakgrund av ovanstående och i avsaknad av andra relevanta synpunkter, bekräftas härmed undersökningsresultaten rörande detta stödsystem (se skälen 117–133 i förordningen om provisorisk tull).

VI. ***System för exportfinansiering från Pakistans centralbank***

(75) Den pakistanska regeringen hävdade att PET-sektorn enligt ett beslut som fattades av den pakistanska centralbanken den 28 juni 2010 inte längre omfattades av detta stödsystem. Det hävdades således att detta stödsystem följer artikel 15 i grundförordningen och att kommissionen inte bör göra det till föremål för utjämning, eftersom subventionerna bevisligen har dragits tillbaka. I det sammanhanget hävdade den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren att företaget enligt den pakistanska centralbankens cirkulär nr 9 av den 28 juni 2010 hade betalt tillbaka samtliga belopp som det hade mottagit enligt systemet för exportfinansiering, och att det den 30 juni 2010 inte längre fanns kvar några utestående belopp som beviljats via systemet för exportfinansiering.

(76) När det gäller detta påstående bör det påpekas att det enligt artikel 15 i grundförordningen inte får införas några åtgärder om subventionerna dras tillbaka eller om det bevisas att subventionerna inte längre ger den berörda exportören någon fördel. När det gäller den dokumentation rörande systemet för exportfinansiering som har framlagts, bör det noteras att det faktiskt framgår av den pakistanska centralbankens beslut att bankerna inte får bevilja några finansieringsförmåner till PET-sektorn enligt detta stödsystem. I dokumentet föreskrivs också att existerande finansieringsförmåner som exportörer har beviljats förblir giltiga fram till dess att respektive lån löpt ut, medan företagens exportresultat kommer att beaktas för deras upplåning under 2009–2010 och för fordringar fram till 2011. I det sammanhanget preciserade den pakistanska regeringen, med hjälp av nödvändig dokumentation, att företag som inte har kortfristiga lån enligt detta stödsystem inom det pakistanska räkenskapsåret 2009–2010 (dvs. fram till den 30 juni 2010) inte kan få del i stödsystemet under övergångsperioden fram till 2011. När det gäller påståendet om att den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren inte har någon utestående finansiering enligt systemet för exportfinansiering, bör det noteras att detta påstående är underbyggt med bevismaterial från de berörda bankerna och kompletteras av företagets auktoriserade revisor. Av ovanstående skäl dras slutsatsen att parterna kunnat visa att systemet för exportfinansiering inte längre ger den berörda exportören någon fördel. Villkoren i artikel 15 i grundförordningen är således uppfyllda, och de framlagda påståendena anses vara underbyggda. Slutsatsen dras därför att detta stödsystem inte bör vara föremål för utjämning.

(77) Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren hävdade dessutom att den räntesats som tillämpas vid beräkningen av subventionsmarginalen ska vara den korta ränta som fanns tillgänglig för företaget under undersökningsperioden. Företaget hävdade vidare att de erhållna finansiella medlen används för att uppfylla de allmänna finansieringsbehoven när det gäller företagets rörelsekapital både för försäljning på hemmamarknaden och för export, och att nämnaren i beräkningen av subventionsmarginalen därför bör vara företagets totala omsättning.

(78) Dessa invändningar måste avvisas. Det bör påminnas om att den räntesats som tillämpas vid beräkningen är den gällande marknadsräntan i Pakistan under undersökningsperioden, hämtad på den pakistanska centralbankens hemsida. Denna sats är den normala marknadsräntan. När det gäller nämnaren i subventionsberäkningen bör det påpekas att förutsättningen för att man ska få utnyttja stödsystemet är antingen genomförandet av specifika exporttransaktioner eller de allmänna exportresultaten. Bidragsbeloppet (täljaren) ska således fördelas över den totala exportomsättningen under undersökningsperioden, eftersom subventionerna är beroende av exportresultaten.

(79) Mot bakgrund av ovanstående och i avsaknad av andra relevanta synpunkter, bekräftas härmed undersökningsresultaten rörande detta stödsystem (se skälen 134–148 i förordningen om provisorisk tull, ändrade genom skälen 75–78 i denna förordning).

VII. ***Finansiering enligt Pakistans centralbanks utlandshandelscirkulär nr 25***

(80) Båda de berörda parterna hävdade att den pakistanska centralbanken inte intervenerar i detta stödsystem, att affärsbanker tillhandahåller ekonomiska medel i utländsk valuta utan preferentiella räntesatser och att stödsystemet inte är beroende av exportresultat, eftersom både exportörer och importörer kan utnyttja av den.

(81) De framförda argumenten analyserades mot bakgrund av de berörda lagbestämmelserna och det sätt som stödsystemet genomförs på i praktiken och befanns berättigade. Slutsatsen dras därför att detta stödsystem inte bör vara föremål för utjämning. Eftersom stödsystemet enligt den pakistanska centralbankens utlandshandelscirkulär nr 25 inte kommer att bli föremål för någon utjämning, är det inte nödvändigt att svara på de synpunkter som lämnats på de framlagda slutsatserna.

3.2.3. Storleken på de utjämningsbara subventionerna

(82) Med hänsyn till ovanstående är storleken på de utjämningsbara subventionerna enligt grundförordningen, uttryckt i värde, 5,15 % för den enda samarbetsvilliga exporterande pakistanska tillverkaren.

3.3. Förenade Arabemiraten

3.3.1. Inledning

(83) Regeringen för Förenade Arabemiraten och den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren lämnade synpunkter på följande stödsystem som är föremål för utjämning i förordningen om provisorisk tull:

I. Federal lag nr 1 från 1979.

II. Frihandelszonen.

3.3.2. De enskilda systemen

I. ***Federal lag nr 1 från 1979***

(84) Förenade Arabemiratens regering hävdade att stödsystemet enligt federal lag nr 1 från 1979 är allmänt tillgängligt för alla industrisektorer och företag i Förenade

Arabemiraten och beviljas till alla utan undantag. Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren hävdade att den licens som utställs enligt federal lag nr 1 från 1979 är förutsättningen för att man ska kunna driva företag i Förenade Arabemiraten.

(85) I fråga om ovanstående bör det påpekas att det i undersökningen slogs fast att industriföretag i Förenade Arabemiraten kan omfattas av olika former av licenser. Utöver licensen enligt federal lag nr 1 från 1979 kan ett industriföretag drivas enligt en licens utställd av de regionala myndigheterna i det specifika emirat där det är etablerat. Detta var fallet med den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren, vars licens är utställd av myndigheterna i emiratet Ras al Khaimah. Dessutom kan ett industriföretag verka i ett frihandelsområde där det inte krävs någon licens enligt ovannämnda lagstiftning. Det är därför inte korrekt att påstå att alla industriföretag i Förenade Arabemiraten omfattas av federal lag nr 1 från 1979. Det är således inte bevisat att stödet beviljas automatiskt, och det berörda påståendet måste avvisas.

(86) Båda de berörda parterna hävdade att kraven i lagstiftningen endast utgör de nödvändiga förutsättningarna för att driva ett industriprojekt i landet, inte för att erhålla tullbefrielse, och att kommissionens analys av artikel 12, 13 och 21 i federal lag nr 1 i förordningen om provisorisk tull därför är felaktig. Förenade Arabemiratens regering hävdade också att uttrycket ”bedömas” i artikel 13 inte innebär någon förpliktelse i den arabiska utgåvan av lagen. Förenade Arabemiratens regering hävdade dessutom att artikel 11 och 12 i den nämnda lagen aldrig har använts i praktiken, eftersom den tekniska kommitté som har ansvaret för att utfärda rekommendationer om detta till ministern inte har inrättats. Det hävdades också att den funktion som ministeriets avdelning för industriell utveckling har fastställs i den handbok till ledning för användarna av det elektroniska systemet (EIS) som ministeriet gett ut (se skäl 173 i förordningen om provisorisk tull).

(87) Dessa påståenden måste avvisas. Det bör noteras att artiklarna 13 och 21 i lagen är etapper i förfarandet för tilldelning av en industrilicens enligt federal lag nr 1 från 1979. När det gäller artikel 11 och 12 ska det påpekas att det i dessa artiklar fastställs vilka uppgifter och ansvarsområden de olika organen ska ha under den statliga myndighet som utställer industrilicensen enligt federal lag nr 1 från 1979. Att lagstiftningen som ligger till grund för den berörda myndighetens verksamhet inte följs i praktiken bekräftas av det faktum att ett organ inte har inrättats, även om lagen föreskriver det och även om detta organ är ansvarigt för i) att bedöma ärenden från ministeriets avdelning för industriell utveckling och ii) att rekommendera att ministern ska godkänna eller avvisa ansökningar. Detta innebär att det inte finns någon rättslig förutsebarhet i fråga om hur subventionerna tilldelas. Men dessutom motsäger detta påstående, som regeringen i Förenade Arabemiraten lägger fram rörande den tekniska kommittén, tidigare påståenden enligt vilka ministern hade begärt att samma kommitté skulle lämna synpunkter på en eventuell ändring av lagen. När det gäller betydelsen av ordet ”bedömas” i artikel 13 i federal lag nr 1 bör det påpekas att den engelska utgåvan av lagen var den enda text som Förenade Arabemiratens regering lämnade in i samband med undersökningen. Dessutom var det först efter framläggandet av de preliminära slutsatserna som Förenade Arabemiratens regering hävdade att det kunde finnas betydelsemässiga skillnader mellan den engelska och den arabiska språkutgåvan. Det faktum att de två språkutgåvorna ger anledning till tvivel i fråga om vissa delar av kriterierna för stödberättigande, är ännu ett tydligt tecken på att det inte finns någon rättslig förutsebarhet när det gäller vilka kriterier och villkor som ger tillträde till subventionerna. När det gäller frågan om vilken funktion avdelningen för

industriell utveckling roll har, bör det påpekas att det inte har sänts in några nya uppgifter som motsäger undersökningsresultaten.

(88) Enligt Förenade Arabemiratens regering framgår det av landets industristatistik att över 4 000 industriföretag är registrerade enligt federal lag nr 1 från 1979. Båda de berörda parterna hävdade att kommissionen inte har lämnat några konkreta bevis för att Förenade Arabemiratens myndigheter har gjort skönsmässiga bedömningar i samband med godkännande av eller avslag på ansökningar enligt stödsystemet.

(89) Dessa invändningar måste avvisas. Det ska påpekas att det i samband med undersökningen slogs fast att tilldelningen av industrilicenser enligt federal lag nr 1 från 1979 inte sker automatiskt, och att reglerna för urvalet av de företag som tilldelas licenser inte är objektiva. Med hänsyn till att stödsystemet ansågs vara specifikt enligt artikel 4.2 a och b i grundförordningen var Förenade Arabemiratens regering skyldig att i överensstämmelse med artikel 4.2 c i grundförordningen bevisa sitt påstående om att alla ansökningar om industrilicenser som ingivits enligt federal lag nr 1 från 1979 sedan lagens antagande har godkänts. Det har inte lämnats några verifierbara uppgifter om detta.

(90) Båda de berörda parterna påstod att alla industriföretag i Förenade Arabemiraten erhåller tullbefrielse för sin produktion. Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren hävdade dessutom att WTO i sin handelspolitiska granskning av Förenade Arabemiraten, offentliggjord 2006, analyserade federal lag nr 1 från 1979 och konstaterade att alla industrikoncerner beviljas tullbefrielse. Det hävdades också att stödsystemet omfattas av kontrollmekanismer eftersom industrilicenserna förnyas en gång om året, företagen som omfattas av stödsystemet rapporterar de tullfritt importerade råvarorna och myndigheterna avvisar tullfri import om den inte är relaterad till produktionen.

(91) Dessa invändningar måste avvisas. Det är relevant att notera dels att tullbefrielser beviljas för företag som använder sig av stödsystemet enligt federal lag nr 1 från 1979, dels att den normala tullsatsen för råvaror inte är en nollsats. Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren har inte kunnat visa hur ett allmänt uttalande taget ur WTO:s handelspolitiska granskning skulle kunna vara mer korrekt än den ingående analys som gjorts i förordningen om provisorisk tull på grundval av kontrollbesöket, och som direkt rör stödberättigande i samband med federal lag nr 1 från 1979 och genomförandet av denna lag i praktiken. Än viktigare är att det i undersökningen slogs fast att myndigheterna agerar på ett diskriminerande vis när de förvaltar importen av tullfria råvaror enligt stödsystemet. Det finns nämligen inte några regler för hur ansökningar om tullbefrielse ska godkännas eller avslås och det finns inte heller något effektivt kontrollsystem för hur stödsystemet förvaltas, vilket innebär att det är oklart varför en part vid en viss tidpunkt kan få tillstånd att importera tullfritt, medan den vid en annan tidpunkt kan få avslag på sin ansökan. Detta har faktiskt hänt den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren, som då och då har fått en begäran från den berörda myndighetens sida om att betala tull, utan någon som helst motivering. De två parterna har därför inte kunnat tillhandahålla någon bevisning som bekräftar deras påstående rörande förvaltningen av stödsystemet och tilldelningen av tillstånd för att importera varor tullfritt.

(92) Det hävdades också att stödsystemet styrs av objektiva kriterier, nämligen kravet på att det endast får beviljas tullbefrielse för varor som används i industriföretagets

produktion. Detta påstående måste avvisas, eftersom det inte har visats att det föreligger några sådana objektiva kriterier, såsom förklaras i skälen 86 och 89.

(93) Förenade Arabemiratens regering hävdade att den håller på att se över federal lag nr 1 från 1979, och att kommissionen hade underrättats om detta. Det hävdades också att kommissionen har ignorerat de uppgifter och dokument som Förenade Arabemiratens regering sänt in, och att den inte har tillhandahållit några argument eller konkreta bevis rörande de uppgifter och den lagstiftning som dess slutsatser bygger på.

(94) I fråga om ovanstående bör det påpekas att kommissionen noga har utvärderat och analyserat alla uppgifter från parterna. När det gäller ändringen av federal lag nr 1 från 1979 ska det påpekas att det dokument som Förenade Arabemiratens regering har framlagt är ett internt utkast från finans- och näringslivsministeriet. Det har som sådant inte något juridiskt värde. Den myndighet som gör undersökningen måste med nödvändighet analysera de gällande rättsbestämmelserna och hur dessa genomförs, inte ett icke bindande utkast som ännu inte har antagits av Förenade Arabemiratens administrativa och lagstiftande instanser, och som inte har trätt i kraft. Än viktigare är det faktum att Förenade Arabemiratens regering för närvarande arbetar med en eventuell översyn av federal lag nr 1 från 1979, vilket bekräftar att myndigheterna har insett att de, såsom Förenade Arabemiratens regering har uttryckt det, behöver rätta till eventuella brister i överensstämmelsen med WTO-avtalet om subventioner och utjämningstullar.

(95) Mot denna bakgrund bekräftas härmed undersökningsresultaten rörande detta stödsystem (se skälen 166–183 i förordningen om provisorisk tull).

II. ***Frihandelszonen***

(96) Båda de berörda parterna hävdade att alla företag i Förenade Arabemiraten beviljas tullbefrielse vid import av kapitalvaror.

(97) I det sammanhanget ska det påpekas att det i undersökningen fastslogs att företag etablerade i frihandelszonen har tillstånd att importera kapitalvaror tullfritt. Det faktum att en part kan uppnå samma fördel genom att använda ett annat stödsystem (nämligen federal lag nr 1 från 1979) innebär inte att de berörda subventionerna inte ska betraktas som utjämningsbara. Dessutom kunde parterna inte framlägga några konkreta bevis som motsade slutsatserna i undersökningen rörande frihandelszonen. Av ovanstående skäl måste denna invändning avvisas.

(98) Mot denna bakgrund bekräftas härmed undersökningsresultaten rörande detta stödsystem (se skälen 184–199 i förordningen om provisorisk tull).

3.3.3. Storleken på de utjämningsbara subventionerna

(99) Med hänsyn till ovanstående är storleken på de utjämningsbara subventionerna enligt grundförordningen, uttryckt i värde, 5,13 % för den enda samarbetsvilliga exporterande tillverkaren i Förenade Arabemiraten.

3.4. Synpunkter på det slutliga meddelandet av uppgifter

(100) Det ska påpekas att alla berörda parter fick möjlighet att lämna synpunkter på det slutliga meddelandet av uppgifter. Dessa synpunkter har tagits i beaktande när så var relevant, men de var inte av en sådan art att de kunde ändra ovannämnda slutsatser.

(101) Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren i Iran redogjorde ännu en gång för sin analys av ärendets faktiska omständigheter, men framlade inte några nya avgörande bevis som motsade resultaten av undersökningen.

(102) Den pakistanska regeringen uttryckte missnöje med att dess åtagande rörande systemet med tullnederlag hade avvisats, och upprepade synpunkterna rörande systemet för långsiktig exportfinansiering med fast ränta och slutskattesystemet. Den lämnade dessutom in ett nytt beslut från det federala skatteverket, utställt den 27 juli 2010, där tullen på import av PTA (råvaran för framställning av PET) fastställs till 3 %, och hävdade att institutionerna var rättsligt förpliktade att omräkna subventionsmarginalen för systemet med tullnederlag. Detta måste avvisas, eftersom inget tyder på att subventionerna inte fortsätter att utbetalas. Den pakistanska regeringen hävdar att de har reducerats. Enligt reglerna i systemet med tullnederlag kan råvarorna emellertid användas i minst två år efter att de har importerats. Med andra ord kan varor som importerats fram till juli 2010 (då tullen var 7,5 %) användas fram till juli 2012. Institutionerna har fastställt bidragsbeloppet på grundval av uppgifter som rör undersökningsperioden, och enligt reglerna för stödsystemet kan den tidigare tullsatsen fortsätta att ha en verkan fram till 2012. Det förekommer således helt klart subventionering vid tidpunkten för införandet av den slutliga tullen. Dessutom är tullen endast en av beståndsdelarna i hela uppsättningen av data, och om tullsatsen hade varit lägre skulle de importerade mängderna ha varit större, såsom framgår av skälen 43–53.

(103) Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren i Pakistan instämde inte i analysen rörande slutskattesystemet, men de uppgifter som lämnades ändrade inte slutsatserna av undersökningen. Tillverkaren hävdade vidare att det finns verifierbar bevisning som visar exakt vilka skatteförpliktelser företaget har och tillhandahöll ett antal dokument som skulle bevisa att kommissionens slutsatser inte är korrekta. Det bör i det sammanhanget påpekas att de uppgifter som lämnats inte ger någon klar bild och inte går att kontrollera, och att de därför inte kan tas i beaktande.

(104) Förenade Arabemiratens regering lämnade ännu en gång sin analys av ärendets faktiska omständigheter och hävdade att institutionerna hade baserat sina slutsatser på en oklar tolkning av federal lag nr 1 från 1979, utan att framlägga några konkreta bevis för detta påstående. Därvid ska det noteras att det i enlighet med artikel 4.2 a och b i grundförordningen har slagits fast att stödsystemet är specifikt, att institutionernas tolkning av federal lag nr 1 från 1979 grundas på de framlagda uppgifterna och dokumenten, och att det inte har konstaterats några förhållanden som kan ändra resultaten av undersökningen. Förenade Arabemiratens regering preciserade att arbetet med översynen av federal lag nr 1 från 1979 har påskyndats och gått in i de sista etapperna före offentliggörandet. I fråga om detta bör det påpekas att kommissionen ser med tillfredställelse på Förenade Arabemiratens strävanden att se över sina rättsbestämmelser, men att ovannämnda utveckling inte påverkar resultaten av undersökningen, eftersom det inte föreligger någon klar tidsplan för när arbetet med översynen kommer att avslutas och den nya lagen antas.

(105) Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren i Förenade Arabemiraten upprepade sina påståenden rörande federal lag nr 1 från 1979. Företaget hävdade dessutom att beräkningen av subventionsmarginalen var behäftad med räknefel. Företaget hävdade att det först efter det slutliga meddelandet av uppgifter blev uppmärksamt på att råvaror inköpta i Saudiarabien inte omfattas av tull, eftersom Förenade Arabemiraten och Saudiarabien är medlemmar av den tullunion som inrättats av Gulfstaternas samarbetsråd, och det tillhandahöll ett antal dokument som stöd för sina påståenden. Det bör i det sammanhanget påpekas att dessa synpunkter ingår i en uppsättning helt nya uppgifter som borde ha lämnats redan i svaren på frågeformuläret eller senast i samband med kontrollbesöket, så att kommissionen kunde ha fått möjlighet att verifiera påståendenas riktighet. De berörda uppgifterna kan inte verifieras i denna sena fas av undersökningen. Dessutom föreligger ingen tillfredsställande bevisning som kan bekräfta dessa påståenden. Det hävdades vidare att vinsten skulle beräknas på grundval av de råvaror som använts under undersökningsperioden, inte på grundval av de inköpta råvarorna. Det bör därvid påpekas att det är irrelevant att skilja mellan de använda och de inköpta råvarorna, eftersom det utjämningsbara beloppet är det totala belopp som kan hänföras till undersökningsperioden (se skälen 84–95).

4. SKADA

4.1. Unionens produktion, industri och förbrukning

(106) Det har inte mottagits några synpunkter på unionens produktion, unionens industri och unionens förbrukning. Skälen 201–206 i förordningen om provisorisk tull bekräftas följaktligen härmed.

4.2. Import från de berörda länderna

(107) Det har inte mottagits några synpunkter på den kumulativa bedömningen av verkningarna av den berörda importen, importvolymen från de berörda länderna och deras respektive marknadsandel. Skälen 207–213 i förordningen om provisorisk tull bekräftas följaktligen härmed.

a) Priser och prisunderskridande

(108) Eftersom det beslutades att den undersökta varan skulle delas upp i ett antal olika varutyper (se skäl 20), har det gjorts en ny underskridandeberäkning med hänsyn till denna ändring.

(109) I syfte att analysera prisunderskridandet jämförde kommissionen unionsindustrins vägda genomsnittliga försäljningspriser till icke-närstående kunder på unionsmarknaden per produkttyp, justerade till nivån fritt fabrik, med motsvarande vägda genomsnittliga priser för den berörda importen till den första oberoende kunden på unionsmarknaden, fastställda till cif-nivån med en lämplig justering för tullar och kostnader efter import samt skillnader i handelsled.

(110) Jämförelsen visade att den subventionerade importen från Förenade Arabemiraten till unionen underskred unionsindustrins priser med 3,2 % under undersökningsperioden. Den subventionerade importen från Iran till unionen underskred unionsindustrins priser med 3,0 %. Den subventionerade importen från Pakistan till unionen underskred unionsindustrins priser med 0,5 %. Den totala vägda genomsnittliga

underskridandemarginalen för alla de berörda länderna var 2,5 % under undersökningsperioden.

(111) Den iranska exportören hävdade att företagets skademarginal var övervärderad, eftersom det vägda genomsnittliga enhetsförsäljningspris som fastställts var undervärderat på grund av att beloppet för justering för skillnader i handelsled inte var korrekt beräknat. I fråga om detta påstående ska det påpekas att det belopp i förordningen om provisorisk tull som används för beräkningen av skillnader i handelsled var ett fast belopp per ton, vilket är den provision som den samarbetsvilliga importagenten tog ut, motsvarande ca 1 % av det genomsnittliga cif-priset. Men eftersom det inte föreslogs någon alternativ kvantifiering av justeringen för skillnader i handelsled och då det inte föreligger några andra uppgifter som kan användas för en sådan justering, avvisas påståendet.

(112) Samma berörda part anmärkte också att den fastställda satsen på 2 % för omkostnader efter import föreföll undervärderad.

(113) I det sammanhanget bör det åter påpekas att inga importörer samarbetade i samband med denna undersökning, och att det inte var möjligt att kontrollera de faktiska kostnaderna efter import. Eftersom det inte förelåg några andra uppgifter, tillämpade man följaktligen den sats som använts i samband med tidigare förfaranden.

4.3. Unionsindustrins situation

(114) Några av de berörda parterna hävdade att ingen skada hade vållats, eftersom urvalet till stickprovet hade gjorts på ett felaktigt sätt och resultaten därför inte kunde extrapoleras till att gälla hela unionsindustrin. Det påstods att eftersom ett företag (som inte ingick i stickprovet) hade angett att det utnyttjade sin kapacitet till mer än 100 %, kunde det tydligtvis inte ha uppstått någon skada. Det bör påpekas att den uppgift som det hänvisas till har tagits från det berörda företagets rapport till börsmyndigheterna i ett tredjeland och att den inte har verifierats. Denna uppgift stämmer för övrigt inte överens med uppgifterna i ärendets handlingar. Dessutom kan en enskild unionstillverkares kapacitetsutnyttjande under inga omständigheter ändra slutsatserna om skada för de unionstillverkare som ingick i stickprovet och de övriga unionstillverkarna.

(115) Eftersom det inte har inkommit några andra invändningar eller synpunkter bekräftas härmed skälen 218–237 i förordningen om provisorisk tull.

4.4. Slutsats om skada

(116) Eftersom inga andra särskilda synpunkter lämnats, bekräftas härmed fastställandet av skada i skälen 238–240 i förordningen om provisorisk tull.

5. ORSAKSSAMBAND

5.1. Verkningarna av den subventionerade importen

(117) Eftersom det inte har inkommit några särskilda synpunkter, bekräftas härmed skälen 241–245 i förordningen om provisorisk tull.

5.2. Andra faktorers inverkan

(118) Några av de berörda parterna hävdade att den skada som eventuellt kunde konstateras inte berodde på den subventionerade importen, utan att de låga priserna på PET i unionen återspeglade världskonjunkturens inverkan på branschen, och att PET-priserna i unionen under perioden mellan september 2008 och juni 2009 följde de låga priserna på råolja. I fråga om detta argument erkänns det att priserna på PET i viss mån är beroende av priserna på råolja, eftersom det rör sig om produkter härledda från råolja som utgör huvudråvaran för framställning av PET. Priserna på råolja var emellertid inte låga under hela undersökningsperioden utan fluktuerade mycket, eftersom de i början sjönk mycket för att sedan öka igen. Denna volatilitet i världsmarknadspriserna på råolja kan inte förklara varför import av PET subventionerades och underskred unionstillverkarnas priser. Det var just detta prisunderskridande, möjliggjort genom subventionerna, som pressade ned unionsindustrins priser och tvingade unionstillverkarna att sälja med förlust för att inte mista sina kunder.

(119) Den iranska exportören hävdade att de ekonomiska och tekniska problemen hos några av unionstillverkarna inte hållits utanför skadeanalysen på ett korrekt sätt och felaktigt hade tillskrivits importen från Iran, eftersom denna trängde in på marknaden först efter 2006. I det sammanhanget bör det påpekas att importen från Iran fanns på marknaden redan 2006 och 2007, i mängder motsvarande en marknadsandel på under 1 %. Sedan 2008 har den har haft en marknadsandel på över 1 % och de låga priserna har bidragit till pristrycket i unionen. Dessutom var villkoren för kumulativ bedömning uppfyllda i detta fall, och verkningarna av den subventionerade importen från alla de berörda länderna kunde bedömas sammantaget. Därtill kom att endast ett av de företag som den iranska exportören nämnde ingick i stickprovet och att denna unionstillverkares tekniska problem, som var begränsade till tidsperioden mellan september och mitten av oktober 2008, inte hade någon väsentlig betydelse för den övergripande skadesituationen.

(120) Samma berörda part upprepade att en eventuell konstaterad skada skulle vara knuten till en nedgång i efterfrågan, speciellt under undersökningsperioden som präglades av den världsomspännande finansiella och ekonomiska krisen. Den berörda parten avvisade dock inte argumenten i skälen 254–256 i förordningen om provisorisk tull, nämligen att den ekonomiska tillbakagång som inleddes under sista kvartalet 2008 på intet sätt kan förminska de skadevållade verkningarna av subventionerad import till låga priser på unionsmarknaden under hela skadeundersökningsperioden, och att även om den minskande efterfrågan bidrog till skadan så bröt den inte orsakssambandet. Det påpekas vidare att den berörda subventionerade importen till och med fick en större marknadsandel när efterfrågan föll, eftersom den ökade från 7,6 % till 10,2 %, till unionstillverkarnas nackdel.

(121) Några av de berörda parterna hävdade att en eventuell skada berodde på att unionens PET-tillverkare inte hade investerat tillräckligt och som en följd av detta hade ett sämre utgångsläge i fråga om kostnader än exportörerna.

(122) Det erkänns att PET är en kapitalintensiv industri och att en viss investeringsnivå är nödvändig i företagen om de ska kunna förbli konkurrenskraftiga på medellång eller lång sikt. Som anförs i skäl 237 i förordningen om provisorisk tull bör det påpekas att några av företagen i stickprovet gjorde stora investeringar under 2006 och 2007, men att investeringsnivån var minimal under 2008 och undersökningsperioden.

(123) Det bör i det sammanhanget påpekas att det på grund av den minskande produktionen och det minskande kapacitetsutnyttjandet under 2008 och undersökningsperioden, i kombination med unionstillverkarnas kraftigt minskande marknadsandel, skulle vara orimligt att förvänta sig stora investeringar i ny kapacitet under den berörda perioden.

(124) Det bör även upprepas, som anförs i skälen 233 och 234 i förordningen om provisorisk tull, att den finansiella situationen för de unionstillverkare som ingick i stickprovet var mycket dålig under hela skadeundersökningsperioden, och att de led betydande förluster mellan 2006 och undersökningsperioden. I en sådan situation skulle det som sagt vara orimligt att förvänta sig att unionstillverkarna skulle göra stora investeringar.

(125) Slutsatsen dras därför att de begränsade investeringarna under 2008 och undersökningsperioden inte bidrog väsentligt till den skada som vållades unionsindustrin, utan snarare var ett resultat av denna skada.

5.3. Slutsats om orsakssambandet

(126) Eftersom det inte har inkommit några ytterligare synpunkter i fråga om orsakssamband, bekräftas härmed skälen 246–264 i förordningen om provisorisk tull.

6. UNIONENS INTRESSE

(127) Efter det preliminära meddelandet av uppgifter gav sig ett betydande antal omvandlingsföretag och buteljeringsföretag i unionen till känna och hävdade att analysen av unionens intresse inte korrekt avspeglade det stora antalet samarbetsvilliga användares argument, och att slutsatserna motsade det nuvarande ekonomiska klimatet. Detta underbyggdes eller förklarades dock inte ytterligare. Företagen krävde alla att få delta i samrådet, men endast två företag i denna användargrupp och en sammanslutning av italienska buteljeringsföretag kom faktiskt till samrådet. Mer konkreta synpunkter mottogs från ett samarbetsvilligt omvandlingsföretag i unionen (ALPLA), ett antal bearbetningsföretag (Caiba SA, Coca-Cola-koncernen, Danone Waters, Logoplaste, MFS Commodities, PepsiCO, Novara International och Silico Polymers), den samarbetsvilliga importagenten (GSI) och sammanslutningen av plastomvandlingsföretag (EuPC). Alla dessa parter motsatte sig kraftfullt införandet av åtgärder.

6.1. Unionsindustrins och övriga unionstillverkares intresse

(128) Några av de berörda parterna hävdade att unionstillverkarna skulle (miss)bruka de handelspolitiska skyddsinstrumenten för att skydda unionsmarknaden och sätta artificiellt höga priser i EU. Dessa parter pekade på de antidumpnings- och/eller utjämningstullar som redan införts för Indien, Sydkorea, Indonesien, Malaysia, Taiwan, Thailand och Folkerepubliken Kina. Det ska emellertid påpekas att alla framställningsföretag i EU har rätt att klaga och utnyttja rättsmedel om de kan visa att det förekommer skadevållande subventionering. Det faktum att det har konstaterats subventionering och antidumpning för många länders vidkommande kan möjligtvis förklaras med att efterfrågan på denna produkt har vuxit enormt sedan 1990-talet, och att tvåsiffriga årliga tillväxtnivåer är normen. Detta har dragit till sig betydande investeringar över hela världen och lett till ett strukturellt utbudsöverskott av PET på global nivå. Det bör också påpekas att några tredjeländer även har infört åtgärder som riktas mot flera av ovannämnda länder, vilket understryker att det finns ett strukturellt problem.

(129) Ett antal berörda parter hävdade åter att unionstillverkarna inte skulle kunna förbättra sina resultat på längre sikt, eftersom nya investeringar i andra tredjeländer snart skulle resultera i driftsklara produktionsanläggningar och pressa ned de artificiellt höga priserna i EU.

(130) Undersökningen visade att nyinvesteringar i Oman har resulterat i anläggningar som först nyligen togs i bruk, vilket ökade landets importvolym kraftigt under 2009. Det kan inte uteslutas att detta kommer att skapa problem för unionsindustrin i framtiden. Men nya investeringar i anläggningar som, om de tas i bruk, eventuellt kommer att kunna skada unionsindustrin, är inte någon giltig grund för att avslå en begäran om lagskydd i detta förfarande (se skäl 270 i förordningen om provisorisk tull).

(131) En berörd part hävdade att på grund av prisökningen på PET i EU skulle endast unionstillverkare med investeringar i tredjeländer som inte omfattas av åtgärder (Thailand, USA och Ryssland) eller andra PET-tillverkare i tredjeländer (Sydkorea) kunna förbättra sina resultat. Parten hävdade att överföringen av medel till tillverkare utanför EU därmed klart skulle få större betydelse än de kortsiktiga fördelarna för unionstillverkarna.

(132) Det bör i det sammanhanget påpekas att inte finns något i ärendets handlingar som stöder påståendet att de ekonomiska medel som kan komma att överföras till tillverkare i tredjeländer som inte omfattas av handelspolitiska skyddsåtgärder eller till företag med nolltullsats, skulle få större betydelse än fördelarna för unionsindustrin.

(133) Det hävdades också att unionstillverkarna endast sysselsätter omkring 2 000 arbetstagare, medan PET-bearbetningsföretag och buteljeringsföretag som skulle påverkas i hög grad av en eventuell tull, sysselsätter omkring 20 000 respektive 60 000 arbetstagare.

(134) Det bör påpekas att den sysselsättning som skapas av PET-tillverkare inte är marginell och att frågan om huruvida införandet av åtgärder som helhet går emot unionens intresse inte kan reduceras till en simpel fråga om antal sysselsatta. I det sammanhanget är det också särskilt relevant att de berörda användarna troligtvis inte kommer att påverkas i någon högre utsträckning av åtgärderna, med hänsyn till tullnivån och de alternativa försörjningskällor som finns att tillgå (se skälen 140–156).

6.2. Oberoende unionsimportörers intresse

(135) Det bör åter påpekas att ingen oberoende importör samarbetade i samband med denna undersökning.

(136) Den samarbetsvilliga importagenten bestred kraftfullt att införandet av tull inte skulle få väsentlig betydelse för företagets verksamhet. Agenten hävdade att även om arbetet skedde på provisionsbasis skulle tullen få väsentlig betydelse, eftersom en stor del av verksamheten var knuten till de berörda länderna. Om det infördes slutliga åtgärder, skulle det påverka den provision företaget fick från tillverkarna i de berörda länderna, eftersom PET från dessa länder inte längre skulle kunna konkurrera med PET som tillverkats någon annanstans.

(137) Mot bakgrund av den överlag blygsamma tullsatsen är det inte troligt att försäljningen av PET från de berörda länderna kommer att påverkas i någon väsentlig grad. Dessutom skulle importagenten på medellång sikt förmodligen kunna byta till andra

försörjningskällor, särskilt Oman, USA, Brasilien, Mexiko och de företag i Sydkorea som har en antidumpningstullsats på noll. Dessa exporterande tillverkares försäljning skulle ge importagenten möjlighet att kompensera för eventuella förluster som en följd av införandet av åtgärder. Begäran avvisades därför.

6.3. Råvaruleverantörernas intresse

(138) En berörd part hävdade att det inte är berättigat att skydda råvaruleverantörerna till unionens PET-tillverkare på bekostnad av emballageindustrin, buteljeringsföretagen och slutkonsumenterna.

(139) Det bör påpekas att analysen av åtgärdernas verkningar för leverantörsindustrin överensstämmer med artikel 31 i grundförordningen. Det är allmän praxis att genomföra en sådan analys, särskilt när graden av beroende mellan råvaruleverantörer och unionstillverkare är stor.

(140) I avsaknad av andra synpunkter rörande detta, bekräftas härmed skälen 265–279 i förordningen om provisorisk tull slutgiltigt.

6.4. Användarnas intresse

(141) Det ska påpekas att PET som används för framställning av förformar till flaskor står för mellan 70 % och 80 % av omvandlingsföretagens totala produktionsomkostnader. Det är därför en viktig komponent i dessa företags kostnader.

(142) Några av de berörda parterna anförde att unionens emballageindustri ständigt utmanas av buteljeringsföretagens krav på ny design och mer miljövänliga emballageprodukter. Därför tycks några av omvandlingsföretagen investera löpande i FoU för att utveckla nya produkter och ny formgivning och därmed förbli konkurrenskraftiga och skapa mervärde.

(143) Några av de berörda parterna hävdade att verkningarna för unionens plastindustri kommer att bli mycket allvarliga och leda till en urholkning av dess resurser för investering i nya, miljövänliga emballageprodukter och möjligen till och med till nedläggning av hundratals små företag, eftersom de lever med ännu mindre marginaler på grund av de små mängder de bearbetar och deras begränsade förhandlingsstyrka.

(144) Om omvandlingsföretagen skulle absorbera hela den prisökning som följer av åtgärderna, skulle de förvisso kunna påverkas i avsevärd grad, beroende på vilka försörjningskällor de har, eftersom utgifterna för PET utgör den största delen av deras omkostnader och många av de små och mellanstora företagen opererar med små marginaler.

(145) Därför gjordes ett kontrollbesök hos ett litet omvandlingsföretag i Italien för att få bättre insikt i vad tullen skulle kunna få för följder för denna användargrupp. Undersökningen visade att bearbetningsföretagen som regel har en viss, om än begränsad, möjlighet att föra över prisökningar på sina kunder, särskilt om ökningen inte är marginell och kan förutses. Några PET-bearbetningsföretag har dessutom anpassningsklausuler i sina kontrakt för råvarupriser, vilket kan göra det lättare för dem att föra över en del av prisökningen på buteljeringsföretagen.

(146) Sett mot bakgrund av den förhållandevis blygsamma tullsatsen dras därför slutsatsen att införandet av utjämningstullar av allt att döma inte kommer att få några katastrofala följer för omvandlingsföretagen.

(147) Några av de berörda parterna upprepade argumentet att risken för utflyttning av PET-bearbetningsföretag och PET-omvandlingsföretag skulle bli större om slutliga åtgärder infördes. Dessa parter hävdade även att åtgärderna på grund av utflyttningen av unionens bearbetningsföretag inte skulle ge några fördelar för unionstillverkarna på längre sikt. Ett av de samarbetsvilliga omvandlingsföretagen påpekade att utflyttningen redan pågår och att införandet av utjämningstullar skulle påskynda denna utveckling ytterligare. Denna part hävdade att en väsentlig del av unionens omvandlingsföretag kommer att flytta till områden nära inpå unionens yttre gränser (Schweiz, Kroatien, Bosnien, Serbien, Turkiet, Ryssland och Ukraina), och att några omvandlingsföretag skulle vara långt mer flexibla när det gäller att flytta sin produktion till dessa områden än vad som antas i förordningen om provisorisk tull.

(148) Det framgår av de föreliggande uppgifterna i ärendet att det mycket riktigt redan pågår en utflyttning, och det får därför anses att införandet av utjämningstullar kan bli en av de faktorer som tillsammans med många andra skäl kan få betydelse för ett företags beslut om utflyttning. Det är inte bevisat att de berörda företagen skulle vara beredda att stanna i unionen om det inte införs åtgärder, eftersom ett beslut om utflyttning i regel följer på en analys som tar hänsyn till ett antal andra aspekter än handelspolitiska skyddsåtgärder, t.ex. behovet av att befinna sig nära kunden, behovet av att kunna anställa yrkesutbildade arbetstagare för FoU, allmän kostnadsstruktur osv.

(149) Det bör vidare påpekas att uppgifterna i ärendet visar att unionens omvandlingsindustri står inför ett antal viktiga utmaningar som beror på inneboende strukturella brister som framstår allt tydligare i ett snabbt skiftande och allt mer konkurrenspräglat näringslivsklimat. Det är tydligt att storlek spelar en viktig roll i denna sektor och att en konsolidering av marknaden redan är i gång, bl.a. i form av nedläggningar och utflyttningar. Det får därför anses att en ökning av priserna på PET på grund av utjämningstullar inte är orsaken till de fruktade nedläggningarna av små omvandlingsföretag.

(150) Slutsatsen dras därför att införandet av utjämningstullar inte kommer att bli någon avgörande faktor vid PET-bearbetningsföretagens eventuella beslut om utflyttning.

(151) Ett antal berörda parter hävdade att eventuella åtgärder skulle få avsevärda konsekvenser för många buteljeringsföretag, eftersom eventuella prisökningar på PET-hartser (åtminstone delvis) skulle föras över på dem på grund av kontraktsvillkor. Det hävdades också att några buteljeringsföretag kanske inte skulle kunna föra över prisökningarna på sina kunder, eftersom dessa är stormarknads- och detaljhandelskedjor, och att de kanske inte skulle överleva en kostnadsökning.

(152) Dessa parter hävdade att omfattningen av produkter som kommer att beröras av tullarna hade undervärderats, eftersom de inte endast kommer att beröra vatten, läskedrycker och matolja på flaska, utan också öl, mjölk och mejeriprodukter, fruktjuice, ketchup och kryddor, kosmetik och produkter för personlig vård, läkemedel, vitaminer och kosttillskott, rengöringsmedel samt olja och smörjmedel till bilar.

(153) Det ska erkännas att PET-emballage förekommer i många former. Det bör emellertid påpekas att förordningen om provisorisk tull huvudsakligen rörde verkningarna för buteljeringsföretag, eftersom den tog sin utgångspunkt i uppgifter som sänts in av de företag som samarbetade i samband med undersökningen och som huvudsakligen utgjordes av tillverkare av vatten, läskedrycker och fruktjuice på flaska. Det förelåg inte några andra detaljerade uppgifter som visade på ännu större verkningar för andra, ovan nämnda användningsmöjligheterna för PET.

(154) Det får därför anses att de preliminära slutsatserna i skäl 291 i förordningen om provisorisk tull kan bekräftas slutgiltigt. Dessutom kommer de föreslagna åtgärderna på grund av sin måttliga omfattning att medföra en omkostnadsökning på högst 1 % (i det värsta tänkbara scenariot – dvs. om buteljeringsföretagen får bära konsekvenserna av åtgärderna fullt ut) och kommer därmed endast att få en begränsad inverkan på buteljeringsföretagens allmänna situation, även om de, som det hävdas, inte skulle kunna föra över kostnadsökningen på sina kunder.

(155) Flera av de berörda parterna hävdade att eventuella handelspolitiska skyddsåtgärder kommer att förvärra bristen på utbud på unionsmarknaden, vilket kommer att vara särskilt problematiskt under sommarmånaderna på grund av den större efterfrågan på vatten och läskedrycker. Det hävdades att det skulle behöva importeras upp till 900 000 ton PET under 2010. Detta problem skulle förvärras särskilt av att några unionstillverkare också är PET-bearbetningsföretag och därför skulle sälja till den fria marknaden först när deras interna behov uppfyllts, och då till högre priser.

(156) Inga nya uppgifter har lämnats i fråga om denna aspekt, och argumenten i skälen 294 och 295 i förordningen om provisorisk tull avvisades inte. Det bör vidare påpekas att på grund av den blygsamma tull som införs på import från Förenade Arabemiraten och Pakistan, kommer kanske verkningarna när det gäller handelsvolymen från dessa länder inte att bli särskilt stora. Därför bekräftas slutsatserna i skälen 294 och 295 slutgiltigt.

6.5. Inverkan på konsumenterna

(157) Flera av de berörda parterna hävdade att förordningen om provisorisk tull inte på ett korrekt vis berörde verkningarna för konsumenterna som dagligen köper produkter som innehåller PET-hartser. Detta påstående underbyggdes inte utöver att det påpekades att en ökning på 50 euro/ton vid en förbrukning på 3 miljoner ton skulle betyda en årlig ökning för slutkonsumenterna på sammanlagt 150 miljoner euro.

(158) Det bör påpekas att den föreslagna beräkningen är orealistisk, eftersom de flesta parter var ense om att en del av verkningarna kommer att bäras av PET-bearbetningsföretag, buteljeringsföretag samt stormarknads- och detaljhandelskedjor, dvs. att några av de ökade kostnaderna kommer att fördelas på de olika leden i försäljningskedjan.

(159) Verkningarna för slutanvändarna kommer med det värsta tänkbara scenariot (dvs. det orealistiska scenariot, där konsumenterna skulle få bära samtliga verkningar av prisökningen), på grund av de föreslagna åtgärdernas måttliga omfattning, inte att överstiga 0,5 euro per använd flaska och det är högst troligt att det kommer att ligga långt därunder.

6.6. Slutsats om unionens intresse

(160) Av ovanstående skäl och efter en detaljerad analys av alla berörda intressen dras slutgiltigt slutsatsen att det sammantaget inte finns några tvingande skäl som talar emot införandet av åtgärder i detta fall. I avsaknad av andra synpunkter rörande detta, bekräftas härmed skälen 280–298 i förordningen om provisorisk tull slutgiltigt.

6.7. Synpunkter på det slutliga meddelandet av uppgifter

(161) Efter framläggandet av de väsentliga omständigheter och skäl på grundval av vilka kommissionen föreslog att införa en slutgiltig utjämningstull, lämnade några av de berörda parterna ytterligare synpunkter. Då de flesta av dessa kommentarer var upprepningar av redan insända och behandlade synpunkter ändrade de inte ovannämnda slutsatser.

(162) När det gäller det upprepade argumentet att den ändring i växelkursen mellan den amerikanska dollarn och euron som nyligen skett ledde till den stora prisökningen på PET som importeras, och att unionsindustrin därför inte skulle behöva beskydd i form av handelspolitiska åtgärder, bör det påpekas att man i samband med antisubventionsundersökningar vanligtvis inte tar hänsyn till utvecklingen efter undersökningsperioden, såvida det inte undantagsvis bl.a. kan påvisas att den berörda utvecklingen är av varaktig art och skulle ändra slutsatserna i ärendet väsentligt. Ändringar i valutakursen mellan den amerikanska dollarn och euron kan inte anses vara av sådan art.

7. SLUTGILTIGA ÅTGÄRDER

7.1. Nivå för undanröjande av skada

(163) En av de berörda parterna hävdade att ett vinstmål på 5 % var för högt för andra kvartalet av undersökningsperioden, eftersom inte endast efterfrågan var lägre under detta kvartal (fjärde kvartalet 2008 – vinterperioden), utan den världsomspännande ekonomiska krisen också i hög grad berörde PET-tillverkarna. Det hävdades således att en korrekt tillämpning av den princip som beskrivs närmare i mål T-210/95[5] måste resultera i en marginal på 0 % i en situation där det inte finns någon subventionerad import. Parten hävdade dessutom att eftersom alla kvartal under undersökningsperioden berördes av krisen, skulle en vinstmarginal på 5 % också tyckas orealistisk under de övriga kvartalen, eftersom unionsindustrin inte ens före den ekonomiska krisen, dvs. 2006/2007, kom i närheten av en vinst på 5 %.

(164) Det erkänns att det vinstmål som i överensstämmelse med rättspraxis ska användas bör vara den vinst som unionsindustrin rimligtvis skulle kunna uppnå under normala konkurrensvillkor i en situation utan subventionerad import. Det bör påpekas att det har tillämpats en vinstmarginal på 7 % och däröver i samband med tidigare undersökningar rörande den likadana produkten, i stället för de preliminära 5 % som tillämpas i samband med denna undersökning. Vinstmarginalen på 5 % betraktas som den vinst som unionsindustrin skulle kunna förvänta sig i en situation utan subventionerad import. Kravet om att få vinstmarginalen nedsatt avvisas därför.

(165) På grundval av den justerade beräkning av prisunderskridandet som anges i skälen 108–110 uppnås följande nivåer för undanröjande av skada:

---

[5] Mål T-210/95, European Fertilizer Manufacturers' Association (EFMA) mot Europeiska unionens råd, REG 1999, s. II–3291.

Land	Nivå för undanröjande av skada
Iran	16,7%
Pakistan	14,1%
Förenade Arabemiraten	17,5%

7.2. Slutgiltiga åtgärder

(166) Mot bakgrund av de slutgiltiga slutsatserna i fråga om subventionering, skada, orsakssamband och unionens intresse och enligt artikel 15.1 i grundförordningen görs bedömningen att en slutgiltig utjämningstull bör införas på import av den berörda produkten med ursprung i Iran, Pakistan och Förenade Arabemiraten i nivå med den lägsta subventions- eller skademarginal som fastställts, i enlighet med regeln om lägsta tull.

(167) Mot denna bakgrund och i enlighet med artikel 12.1 i grundförordningen görs bedömningen att en slutgiltig utjämningstull bör införas på import med ursprung i Iran i nivå med den skademarginal som fastställts, medan import med ursprung i Pakistan och Förenade Arabemiraten bör belastas med en slutgiltig utjämningstull i nivå med den subventionsmarginal som fastställts.

(168) Kommissionen vill påpeka att kostnaderna för och priserna på PET fluktuerar betydligt under relativt korta tidsperioder. Kommissionen ansåg därför att det var lämpligt att införa tull i form av ett särskilt belopp per ton. Detta belopp erhölls genom att utjämningstullsatsen tillämpades på de exportpriser cif som användes vid beräkningarna i det parallella antidumpningsförfarandet.

(169) På denna grundval föreslås följande utjämningstullsatser, uttryckta i priset cif unionens gräns, före tull:

Land	**Total subventionsmarginal**	**Skademarginal**	**Slutgiltig utjämningstullsats**	
			%	Belopp (euro/ton)
Iran	51,8 %	16,7 %	16,7 %	139,70
Pakistan	5,1 %	14,1 %	5,1 %	44,02
Förenade Arabemiraten	5,1 %	17,5 %	5,1 %	42,34

(170) Eventuella ansökningar om tillämpning av en individuell företagsspecifik utjämningstullsats (t.ex. till följd av att enhetens namn ändrats eller att nya

tillverknings- eller försäljningsenheter inrättats) bör snarast inges till kommissionen[6] tillsammans med alla relevanta upplysningar, särskilt beträffande eventuella ändringar av företagets verksamhet när det gäller den tillverkning och försäljning på hemmamarknaden eller på export som hänger samman med t.ex. denna namnändring eller ändring av tillverknings- eller försäljningsenheterna. Om det är motiverat kommer förordningen i sådana fall att ändras genom att förteckningen över företag som omfattas av individuella tullsatser uppdateras.

7.3. Åtaganden

(171) Efter meddelandet av de väsentliga omständigheter och skäl på grundval av vilka kommissionen avsåg att rekommendera att det införs slutliga antisubventionsåtgärder, gjorde den iranska exporterande tillverkaren ett prisåtagande i överensstämmelse med artikel 13.1 i grundförordningen.

(172) Anbudet granskades och eftersom priserna på de enskilda varutyperna är mycket olika, drogs slutsatsen att själva det minimiimportpris som angavs i anbudet inte skulle säkerställa att den skadevållande subventioneringen upphörde när det gällde alla varor. Dessutom ansågs minimiimportpriset i anbudet vara för lågt.

(173) Det slogs också fast att den iranska samarbetsvilliga exporterande tillverkaren säljer den berörda produkten samt andra varor till EU uteslutande genom ett närstående handelsföretag som exporterar ett stort antal varor framställda av olika företag. Denna försäljningsstruktur innebär en mycket stor risk för korsvis kompensation, eftersom PET som omfattas av ett åtagande skulle kunna säljas tillsammans med andra varor till samma kunder och priserna på de olika varor som säljs till samma kund då mycket lätt skulle kunna bli föremål för inbördes kompensation eller avräkning. Slutligen framgår det också av offentligt tillgängliga källor att det finns minst ytterligare en PET-tillverkare i Iran. Mot bakgrund av ovannämnda försäljningsstruktur framkallar detta förhållande allvarliga tvivel på om institutionerna och tullmyndigheterna kan säkerställa att endast PET från den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren säljs enligt åtagandet, eftersom det rör sig om en råvara som lätt kan bytas ut mot en annan – det är inte alls klart hur man rent fysiskt ska kunna känna igen en råvaruprodukt från den tillverkaren.

(174) På grundval av ovanstående drogs slutsatsen att ett sådant åtagande inte skulle kunna genomföras i praktiken och därför inte kan accepteras. Den berörda parten upplystes om detta och fick möjlighet att lägga fram synpunkter. Partens synpunkter har emellertid inte ändrat ovannämnda slutsats.

8. SLUTGILTIGT UTTAG AV DEN PROVISORISKA TULLEN

(175) Med hänsyn till de utjämningsbara subventionernas storlek och omfattningen av den skada som unionsindustrin vållats, anses det nödvändigt att de belopp för vilka säkerhet ställts i form av de preliminära antidumpningstullar som infördes genom förordningen om provisorisk tull tas ut slutgiltigt, upp till en nivå som motsvarar beloppen för de slutgiltiga antidumpningstullar som införs.

---

[6] European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate H, Office N105 04/092, 1049 Bruxelles/Brussel, Belgien.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. En slutgiltig utjämningstull införs härmed på import av polyetentereftalat med en viskositet på minst 78 ml/g, enligt ISO-standard 1628-5, som för närvarande klassificeras enligt KN-nummer 3907 60 20, med ursprung i Iran, Pakistan och Förenade Arabemiraten.

2. Följande satser för den slutgiltiga utjämningstullen ska tillämpas på nettopriset fritt vid unionens gräns, före tull, för den produkt som anges i punkt 1:

Land	Utjämningstullsats (euro/ton)
Iran: samtliga företag	139,70
Pakistan: samtliga företag	44,02
Förenade Arabemiraten: samtliga företag	42,34

3. I de fall varor skadats före övergången till fri omsättning och det pris som faktiskt betalats eller ska betalas därför fördelas vid fastställandet av tullvärdet, i enlighet med artikel 145 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen[7], ska den slutgiltiga utjämningstullsatsen, beräknad på grundval av de belopp som anges ovan, minskas med en procentsats som motsvarar fördelningen av det pris som faktiskt betalats eller ska betalas.

4. Om inte annat anges, ska gällande bestämmelser om tullar tillämpas.

Artikel 2

De belopp som enligt kommissionens förordning (EU) nr 473/2010 har ställs som säkerhet i form av en provisorisk utjämningstull på import av polyetentereftalat med en viskositetskvot på minst 78 ml/g, enligt ISO-standard 1628-5, som för närvarande klassificeras enligt KN-nummer 3907 60 20, med ursprung i Iran, Pakistan och Förenade Arabemiraten, ska slutgiltigt tas ut med den slutgiltiga tullsats som införs i enlighet med artikel 1. De belopp för vilka säkerhet ställts utöver den slutgiltiga utjämningstullsatsen ska frisläppas.

Artikel 3

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

[7] EGT L 253, 11.10.1993, s. 1.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den […]

På rådets vägnar
OrdförandeJosé Manuel Barroso
[